

Peyğəmbəri ﷺ sevmək

Cəm edib toplayan: Əlixan Musayev

Tərcümə: Aydın Salehli

Peyğəmbəri ﷺ sevmək

Həqiqətən şükür və tərif yalnız Allaha məxsusdur! Biz Ona həmd edirik, Onu köməyə çağırırıq, Ondan bağışlanma və bizi doğru yola yönəltməyi diləyirik, nəfslərimizin şərindən və pis əməllərimizdən qorunmaq üçün yalnız Ona pənah aparırıq. Allah kimə hidayət verərsə onu azdıran tapılmaz, kimi azdırarsa onu doğru yola yönəldən tapılmaz. Mən şahidlik edirəm ki, Allahdan başqa ibadətə haqqı olan məbud yoxdur, Onun şəriki yoxdur və şahidlik edirəm ki, Muhəmməd Onun qulu və elçisidir.

“Ey iman gətirənlər! Allahdan Ona layiq olan tərzdə qorxun və ancaq müsəlman olduğunuz halda ölün!”

“Ey insanlar! Sizi tək bir candan xəlq edən, onun özündən zövcəsini yaradan və onlardan da bir çox kişi və qadın *törədib yer*

üzünə yayan Rəbbinizdən qorxun! Adı ilə birbirinizdən *cürbəcür şeylər* istədiyiniz Allahdan və qohumluq əlaqələrini kəsməkdən çəkinin! Həqiqətən, Allah sizə nəzarət edir”.

“Ey iman gətirənlər! Allahdan qorxun və doğru söz danışın ki, O, əməllərinizi islah etsin və günahlarınızı bağışlasın. Kim Allaha və Onun Elçisinə itaət etsə, böyük bir uğur qazansın”.

Kəlimələr və onların mənası:

a) Məhəbbət sözünün lüğəti mənası:

Lisan əl-ərəb əsərində deyilir: Məhəbbət nifrətin əksidir və sevgi mənasındadır. Məhəbbət əl-hubb sözündən əmələ gəlmişdir.¹

İbn əl-Qeyyim demişdir: Ərəb dilində əl-hubb sözü beş mənəni ifadə edir:

¹ Lisanul ərəb əsəri, Ha bə bə fəslü, 1/289.

1- Saflıq və bəyazlıq: Ərəblər dişlərin ağ olmasına hibab əl-əsnan deyirlər.

2- Ucalmaq və zahirə çıxmaq: Yağış yağdıqda üzə yığılan suya hibab əl-ma deyilir.

3- Oturub bir yerdə qalmaq: dəvə oturub yerində qaldıqda ona həbbəl bəir-deyirlər. Şair demişdir:

Səhralıqda ona elə bir zərbə endirdim ki,
Sanki oturmuş vəziyyətdə olan pis
bir dəvəni vurdum.

4- Əsas və daxil: Qəlbin içərisinə hibbətul qalb, dənli bitginin bir dənəsinə isə həbbə deyilir.

5- Yerləşmək və hifz etmək: Su qabına hibbul mə deyilir. Çünki həmin qab suyu qoruyur və hifz edir.

Şəkk yoxdur ki, məhəbbət sözü bu beş mənəni əhatə edir. Yəni sevgi safdır, ucadır, sabitdir, bir yerdə qalandır və qəlbin daxilini əhatə edəndir.¹

¹ Mədaricus Səlikin əsəri, 3/9-10.

B– Məhəbbət sözünün terminaloji mənası:

Qazı İyad Allaha və peyğəmbərinə qarşı olan sevgi barədə alimlərin ixtilafını qeyd etdikdən sonra demişdir: “Məhəbbətin mahiyyəti: insana münasib olan bir şeyə meyl etməkdir. Bu da ki:

- Ya hər bir normal insanın ləzzət aldığı şeylərə, o cümlədən gözəl surət, səs, yemək- içmək və ya digər bu kimi şeylərə meyl etməklə olur.
- Ya qəlbinin dərinliklərində batini mənalarla, məsələn əməlisaleh şəxsləri, alimləri, yaxşı şəxsləri sevməklə olur. Məlumdur ki, insanın təbiəti ehtirasa meyillidir. Hətta bəzən bir qövm digərinə tərəfdar olur və bununla diyarlardan məcburi köçürmələr, haram işlər görülməsi və insanların rahatsızlığı baş verir.

- Ya da ola bilsin ki, bir yaxşılığın müqabilində bir insan digərinə meyl etsin. Çünki insanın təbiəti ona qarşı yaxşılıq edənə tərəf yönəlir.¹
- İbn əl-Qeyyim demişdir: “Məhəbbətə onun özündən daha yaxşı tərif vermək mümkün deyil. Çünki bütün təriflər onu daha da anlaşılmaz edir. Məhəbbətin tərfi onun varlığıdır. Məhəbbət özündən daha aydın bir şeylə vəsf oluna bilməz. İnsanlar isə sadəcə olaraq məhəbbətin səbəbləri, onu vacib edənlər, əlamətləri, şahidləri, səmərələri və əhkamları barədə danışmışlar. İnsanların məhəbbətə verdikləri təriflər bu altı məsələ ilə əlaqədar olmuşdur. Beləliklə də insanlar malik olduqları elmə görə müxtəlif ifadələrlə və çoxlu işarələrlə buna tərif verməyə çalışmışlar.”²

İbn Həcər əl-Əsqəlani demişdir:
“Dahilərə görə məhəbbət tərif olunmaz

¹ Əş-şifə bitarif huququl Mustafə əsəri, 2/29-30.

² Mədaricus Səlikin əsəri.

məlumatlardan ibarətdir. Onu hiss edən şəxs bilir ki, məhəbbət ifadə olunmaz bir hissdır.”¹

C- Peyğəmbər (ən–Nəbi) sözünün lüğəti və terminaloji mənası.

Nəbi sözü xəbər sözündən əmələ gəlmişdir. Uca Allah buyurmuşdur: **“Qullarıma xəbər ver ki, Mən Bağışlayanam, Rəhmliyəm.”** ² Həmçinin buyurmuşdur: **“Peyğəmbər bunu ona bildirdikdə zövcəsi dedi: “Bunu sənə kim xəbər verdi?” O dedi: “Bunu mənə hər şeyi Bilən, Xəbərdar olan Allah xəbər verdi!”** ³

Lisan əl-ərəb əsərində deyilir: **“Nəbə sözünün mənası xəbər deməkdir, cəmi ənbədir. Nəbi isə Allahdan xəbər verən kəsə deyilir.”**⁴

¹ Fəthul Bari əsəri, 17/191.

² əl-Hicr surəsi, 49.

³ ət-Təhrim surəsi, 3.

⁴ Lisanul ərəb əsəri, 1/162-163.

Şeyx Saleh Ali Şeyx demişdir: “Nəbi başqalarından fərqli olaraq ucalmış mənasındadır. Beləliklə Nəbi o kəsə deyilir ki, Allah həmin kəsə vəhy verməklə onu digərlərindən fərqləndirmiş və məqam etibarı ilə ucaltmışdır.”¹

Məhəbbətin növləri:

Məhəbbət sözü iki qismə bölünür:

- 1-Təqdirəlayiq və faydalı məhəbbət,
- 2-Zərərli və məzəmmət olunmuş məhəbbət.

Birinci qism: Faydalı məhəbbətdir. Bu növ insanı səadətə çatdırır. Bu da üç növdür:

- a) Allahı sevmək.
- b) Allah üçün sevmək.
- c) Allaha itaət edib ona qarşı asilik etməkdən çəkindirən şeyləri sevmək.

Allahı sevməyə gəlincə bu yalnız Allahı sevib bunda Ona heç bir şeyi şərik qoşmamaqla olur. Çünki əsl sonsuz sevgiyə layiq olan yalnız Odur. Bu məhəbbət Allaha

¹ Şərh əqidətut Tahaviyyə əsəri, 1/311-312.

ibadət edib, Onun buyurduqlarına itaət etməklə olur.

Allah üçün sevmək isə möminləri Allah üçün sevməyə və yalnız Allahın sevdiklərini sevməyə deyilir.

Allaha ibadət etməyə kömək edən əməlləri sevmək isə bütün ibadətlərdə olur.

İkinci qism: Məzəmmət olunmuş məhəbbət.

Bu növ məhəbbət sahibinə bədbəxtlik gətirir.

Bu da üç növdür:

1-Allahla bərabər başqasını sevmək.

2-Allahı qəzəbləndirən şeyləri sevmək.

3-Allaha olan məhəbbəti azaldan və ya onu yox edən əməlləri sevmək.

Birinci növə müşriklərin Allahla yanaşı öz ilahlarını sevmələri daxildir.

İkinci növə Allahın qəzəbinə səbəb olan pis və münkər əməllər daxildir.

Üçüncü növ isə Allaha qarşı olan məhəbbətin azalmasına səbəb olan fasiq və pozğun qadınları sevməkdir.¹

¹ Məvsuətu əd-difə ən rasulilləh, 4/278; İğasətul Ləhfən, 2/140-141; Camiul rəsail, 2/202.

Allahı və Onun peyğəmbərini sevməyin vacibliyi.

Allahı sevmək yalnız Onun peyğəmbərini sevməklə kamil olur. Uca Allah buyurmuşdur: **“De: “Əgər siz Allahı sevirsinizsə, mənim ardımca gəlin ki, Allah da sizi sevsin və günahlarınızı bağışlasın. Allah Bağışlayandır, Rəhmlidir”**¹ Bu növ məhəbbət imanın əsaslarından və vaciblərindən hesab olunur. Odur ki, hər bir mömin Allahı və Onun rəsulunu hamıdan çox sevməlidir.

Şeyxul İslam İbn Teymiyyə demişdir: **“Məlumdur ki, Allahı sevmək yalnız Onun rəsulunu təsdiq edib dediklərinə itaət etməklə olur.”**

Allahı sevən hər bir kəsin peyğəmbərə tabe olması və Allah yolunda cihad etməsi lazımdır. Uca Allah buyurmuşdur: **“Möminlər ancaq Allaha və Onun Elçisinə iman gətirən, sonra heç bir**

¹ Ali İmran, 31.

şəkk-şübhəyə düşməyən, Allah yolunda malları və canları ilə cihad edənlərdir! İmanlarında sadıq olanlar da məhz onlardır.

“¹ Bu möminin Allaha qarşı olan sevgisidir.

Allaha və Onun rəsuluna, habelə Onun yolunda cihad etməyə mane olan kəslərə qarşı nifrət bəsləmək Allahı sevməyin kamilliyindəndir. Uca Allah buyurmuşdur: **“Allaha və Axirət gününə iman gətirən elə bir camaat tapa bilməzsən ki, onlar Allaha və Onun Elçisinə düşmən olanlarla – öz ataları, oğulları, qardaşları, qohum-əqrəbaları olsalar belə – dostluq etsinlər. Allah onların qəlbinə iman salmış və onları Öz tərəfindən bir ruhla dəstəkləmişdir.”^{2 3}**

Muslimin “Səhih” əsərində Ənəsdən peyğəmbərin ﷺ belə dediyi rəvayət olunur: **“Üç xüsusiyyəti özündə cəm edən şəxs imanın şirinliyini dadmış olar. Allahı və Onun rəsulunu hamıdan çox sevmək, bir insanı yalnız Allah üçün sevmək və oda**

¹ əl-Hucurat, 15.

² əl-Mücadələ, 22.

³ Məcmu əl-fətava, 8/361-366.

düşməkdən çəkindişi kimi küfrə qayıtmaqdan da çəkinmək .“¹

İmam ən-Nəvəvi bu hədisi şərh edərək demişdir: Bu hədis İslamın əsaslarından sayılan möhtəşəm bir hədisdir. Alimlər demişlər ki: Burada imanın şirinliyi deyildikdə itaətlərdən həzz almaq, Allahı və Onun rəsulunu razı salmaq, bunları bütün dünyavi istəklər və insanların sevgilərindən üstün tutmaq, Allahı Onun buyurduqlarına itaət edib qadağalarından çəkinməklə sevmək habelə peyğəmbəri sevmək nəzərdə tutulur. Əl-Qazi demişdir: Bu hədis digər bir hədisdəki kimidir: “Allahı Rəbb, İslamı din və Muhəmmədi rəsul olaraq (qəbul edib) razı qalan kəs imanını dadmış olar.”²

Şeyx İbn Useymin bu hədisə şərh verərək demişdir: “Peyğəmbəri ﷺ sevmək Allahı sevməyə aiddir. Çünki peyğəmbəri özündən və bütün insanlardan çox sevməyən kəsin imanını kamil olmaz. Allahı sevmək isə daha önəmli və mühümdür.

¹ Səhih Muslim, 67.

² Səhih Muslim ən-Nəvəvinin şərhli.

Hədisdəki: “... başqalarının sevgisindən daha çox olarsa ...”- deyildikdə onları bütün dünyadan, özündən, övladından, həyat yoldaşından və hər bir şeydən daha çox sevmək nəzərdə tutulur.”¹

Həmçinin demişdir: “... Hədisdə qeyd olunur ki, Allahı və Onun rəsulunu hamıdan çox sevmək, Allahı sonra isə peyğəmbərini sevmək deyilmir, çünki, peyğəmbəri sevmək Allahı sevməyə tabedir. İnsan Allahı nə qədər çox sevir, Onun rəsulunu da bir o qədər çox sevir. Allaha olan sevgi artdıqca peyğəmbər sevgisi də artmış olur.”²

Peyğəmbəri ﷺ sevməyin vacib olduğuna dəlil Uca Allahı bu ayəsidir: “**İman gətirənlər Allahı daha çox sevərlər.**”³ Bu ayə peyğəmbəri sevməyin vacibliyinə dəlildir. Çünki Allahın sevdiklərini də sevmək Allah sevgisinə daxildir. Allah da öz sevimli

¹ əl-Qovlul mufid, 2/53-54.

² Şərh riyadus salihin, 1/432.

³ əl-Bəqərə, 165.

peyğəmbərini sevdiyinə görə bizlərin də onu sevməsi vacib olur. Məlumdur ki iman əhlini sevməyin əsasında da Allah sevgisi dayanır. Allahı sevən kəs Onun sevdiklərini də sevməlidir. Allahdan başqa bütün sevilənlər də Allah sevgisinə tabe sayılır . Bunun da səbəbi ondan ibarətdir ki, Allahdan savayı özünə görə sevlməyə layiq olan heç bir məxluq yoxdur. Peyğəmbər ﷺ də Allah üçün sevlməli, Allah üçün ona itaət olunmalı, yenə Allah üçün ona tabe olunmalıdır. Həmçinin digər peyğəmbərlər, əməlisaleh şəxslər və yaxşı əməllər də Allahın onları sevdiyinə görə sevlməlidirlər.

Quran və Sünnədə Allahı və peyğəmbəri sevməyin vacibliyini göstərən bəzi dəlillər.

Qurani Kərim və peyğəmbərin ﷺ Sünnəsində möminləri Allahı və Onun rəsulunu ﷺ sevməyə təşviq edən bir çox dəlillər mövcuddur.

Birinci: Uca Allah buyurur: “Peyğəmbər möminlərə onların özlərindən daha əzizdir”¹

İmam Əş-Şövkani demişdir: “Yəni Peyğəmə ﷺ insanlara bütün dini və dünyəvi məsələlərdən öndə gəlir və möminlər onu özlərindən daha çox sevməlidirlər. Gərək onu möhtac halda olsalar belə maldövlətərindən, hətta öz canlarından belə daha çox sevsinlər. Əgər peyğəmbərin ﷺ sözü insanları bir şeyə, insanların nəfsi istəkləri isə bir başqa şeyə səsləyərsə gərək peyğəmbərin sözünü nəfsi istəklərdən öndə tutaraq ona riayət edilsin.”²

Şeyxul İslam İbn Teymiyyə Uca Allahın: **“Peyğəmbər möminlərə onların özlərindən daha yaxındır. Zövcələri isə möminlərin analarıdır. Qohumlar Allahın yazısına görə bir-birlərinə möminlərdən və mühacirlərdən daha yaxındırlar.**

¹ əl-Əhzab, 6.

² Fəthul bari əsəri, 4/372.

Dostlarınıza yaxşılıq etmək isə istisnadır. Bunlar Kitabda yazılmışdır.” ¹ -ayəsinin aşağıdakı səhih hədisin mənasında olduğunu demişdir: “Mən hər bir möminə yardım etməyə onun özündən daha haqlıyam, hər kim özündə sonra mal-dövlət qoyub gedərsə onun varislərinə çatmalıdır. Özündən sonra əhli-əyal və ya tələf olmuş bir şey qoyub gedərsə ona yardım etmək mənlkdir.” Beləliklə də Uca Allah peyğəmbəri insanlara onların özlərindən daha yaxın etmişdir. Sonra qohumları bir-birinə yaxın etmişdir ki qarşılıqlı yardım etsinlər. Çünki əgər peyğəmbər insanlara onların özlərindən daha yaxındırsa, onların qohumlarından da təbii ki yaxındır. İkinci: Uca Allah buyurur: **“De:“Əgər atalarınız, oğullarınız, qardaşlarınız, zövcələriniz, yaxın qohumlarınız, qazandığınız mallar, iflasa uğramasından qorxdüğünüz alış-verişiniz və bəyəndiyiniz məskənlər**

¹ əl-Əhzab, 6.

sizə Allahdan, Onun Elçisindən və Onun yolunda cihaddan daha əzizdirsə, Allah Öz əmrini verincəyə qədər gözləyin. Allah günahkarları doğru yola yönəltməz.”¹

Ayədəki kəlimələrin şərhı:

Qohumları: Yəni əmiləri və onların övladları kimi qohumlar.

Əldə etdiyiniz: Törətdiyiniz.

Məhv olmasını: Ziyana uğramasını.

Razı qaldığınız mənzillər: O mənzillər ki sizin xoşunuza gəlir və orada qalmaq sizin Allah və Rəsulu yolunda hicrət etməkdən çəkindirir.

Allahın əmri gələnədək: Yəni Məkkənin Fəthi günü başınıza gələcək bəlaya qədər.

Allah fasiq qövmə hidayət verməz: O kəslər ki, itaətdən boyun qaçırır və əmr və ya qadağalara məhəl qoymur.

Qazı İyad demişdir: Bu ayə peyğəmbəri sevməyin vacibliyinə ən böyük dəlil, təşviq, tənbeh və sübutdur. Çünki

¹ət-Tövbə, 24.

Allah bu ayədə özünü, mal-dövlətini və əhli əyalını Allah və Onun rəsulundan çox sevənləri: **“Allahın əmri gələnədək gözləyin”** - deyə hədələmişdir. Ayənin sonunda isə Allah onları fasiq adlandırmış, onların yollarını azaraq hidayətdən uzaq düşdüklərini bəyan etmişdir.

Üçüncü: Ənəsdən rəvayət olunur ki, peyğəmbər ﷺ demişdir: “Sizlərdən biriniz məni atasından, övladından və bütün insanlardan çox sevməyincə iman gətirmiş olmaz.”¹

Abdullah ibn Hişam rəvayət edir ki, bir dəfə biz peyğəmbərlə ﷺ birlikdə olarkən o, Ömər ibn Əl-Xəttabın əlindən tutmuşdu. Ömər ona dedi: Ey Allahın rəsulu, səni özümdən savayı hər şeydən çox sevirəm. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Xeyr, nəfsim Əlində olana and olsun ki, gərək məni özündən də çox sevəsən.” Ömər dedi: Allaha and olsun ki, indi mən səni özümdən də çox sevirəm.

¹ əl-Buxari, 15; Muslim, 178.

Peyğəmbər ﷺ buyurdu: “Bax indi (imanın kamil oldu) ey Ömər”.

Şeyx İbn Üseymin demişdir: “Peyğəmbər ﷺ müxtəlif səbəblərə görə sevilməlidir:

1- Əgər sən Allahı hər şeydən çox sevirənsə, o zaman Onun peyğəmbərini də hər bir məxluqdan çox sevməlisən.

2- Peyğəmbər ﷺ Allaha ibadət edərək onun risaləsini yaymışdır.

3- Allah ona bir çox gözəl əxlaq və əməllər vermişdi.

4-Sənin hidayətə varmağına və öyrənməyinə səbəbkar peyğəmbərdir.

5- Şəriəti təbliğ edərkən müxtəlif əziyyətlərə düçar olduğuna görə.

6- Allah kəliməsinin ucılması üçün malını və canını fəda etdiyi üçün .

Bu hədisdən aşağıdakı faydalar götürülür:

1- İnsan gərək peyğəmbəri özündən də çox sevsin.

2- Rəsulullah yolunda malını və canını fəda etmək gərəkdir . Çünki gərək peyğəmbər sevgisi insanın özündən və malından da güclü olsun.

3- Peyğəmbərin ﷺ sünnesinin yayılması yolunda mal, can və enerji sərf etmək lazımdır. Bu peyğəmbər sevgisinə daxildir. Bəzi alimlər Uca Allahın: **“Doğrusu, sənə ədavət bəsləyənin özü sonsuzdur.”**¹- ayəsi barəsində demişlər ki, peyğəmbərin gətirdiyi şəriətə ədavət və nifrət bəsləyən hər bir kəs, xeyirdən məhrum və sonsuzdur.

4- Peyğəmbərin ﷺ sözünü başqalarının sözündən üstün tutmaq. Belə ki, insan hamıdan çox sevdiyi kəsin sözünü digərlərinin sözlərindən, hətta öz sözündən belə üstün saymalıdır.

Dördüncü: Ənəs ibn Malikdən rəvayət olunur ki; “Bir dəfə bir kişi peyğəmbərin yanına gələrək soruşdu: Ey Allahın rəsulu, Qiyamət saati nə zamandır?

¹ əl-Kövsər, 3.

Peyğəmbər ﷺ ondan soruşdu: “O saat üçün nə hazırlamısan?” O dedi: Allahı və Onun rəsulunu sevməyi. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Şübhəsiz ki, sən sevdinlə birlikdə olacaqsan.”

Ənəs dedi: İslamı qəbul etdikdən sonra ən çox sevindiyimiz söz peyğəmbərin: “Şübhəsiz ki, sən sevdinlə birlikdə olacaqsan.”- sözü oldu. Sonra Ənəs yenə dedi: Mən Allahı, Onun elçisini, Əbu Bəkri və Öməri sevirəm. Ümid edirəm ki, onlar kimi yaxşı əməllər edə bilməsəm belə onlarla birlikdə olacağam.”¹

Beşinci: Əbu Hureyradən rəvayət olunur ki, peyğəmbər ﷺ demişdir: “Ümmətimdən məni ən çox sevənlər o kəslərdir ki, onlardan biri məni görmək üçün mallarından və yaxınlarından keçməyə hazırdır.”²

¹ Buxari, 3688; Muslim, 6881.

² Muslim, 7323.

Peyğəmbəri sevmək barədə səhabələrdən varid olan rəvayətlər.

Amr ibn Asdan rəvayət olunur ki; “Mənə Allahın elçisindən daha sevimli, gözüm də daha böyük bir kimsə yox idi. Hətta mən onun böyüklüyündən gözümü ona zilləyə bilmirdim. Kimsə məndən xahiş etsə ki, peyğəmbəri ﷺ vəsf edim bunu edə bilmərəm, çünki mən gözlərimi ona zilləyə bilmirdim.”¹

Bir dəfə Əli ibn Əbu Talibdən soruşmuşdular ki; Rəsulullahı ﷺ necə sevirdiniz? O dedi: “Allaha and olsun ki, o bizə mal-dövlətimizdən, övladlarımızdan, ata-analarımızdan, hətta susuz halda rast gəlinən soyuq sudan daha sevimli idi.”

Əbu Sufyan ibn Hərb o zaman hələ müşrik olarkən Zeyd ibn Dəsnədən Məkkə əhlini Həramdan çıxarıb öldürmək istədikdə (o Raci günü əsir götürülmüşdü) soruşmuşdu

¹ Muslim, 336.

ki; Ya Zeyd, səni Allaha and verirəm, istərdinmi ki, indi Muhəmməd sənin yerində burada olsun, sən isə öz yaxınlarının yanında olasan? O belə cavab vermişdi: Allaha and olsun ki, mən yaxınlarımla yanında, Muhəmməd isə olduğu yerdə ona bircə tikan belə batmasını istəmirəm.“ Əbu Süfyan dedi: Mən insanların içərisində səhabələrinin Muhəmmədi sevdiyi qədər kiminsə başqasını sevdiyini görməmişəm.

Şabi demişdir: Bir dəfə bir nəfər ənsar peyğəmbərin ﷺ yanına gəlib dedi: Sən mənə, özümdən, övladımdan, mal-dövlətimdən və yaxınlarımdan daha sevinlisən, əgər sənin yanına gəlməsəydim öləcəyimi zənn etdim. Bunu deyərək ənsar ağlamağa başladı. Peyğəmbər ﷺ soruşdu: “Nə üçün ağlayırsan?” O dedi: Yadıma düşdü ki, sən öldükdə yüksək yerdə peyğəmbərlərlə birlikdə olacaqsan, biz isə Cənnətə daxil olduqda səndən aşağı səviyyədə olacağıq. Peyğəmbər ﷺ ona bir şey demədi: Sonra

İzzət və Cəlal Sahibi olan Allah rəsuluna bu ayəni nazil etdi: **“Allaha və Onun Elçisinə itaət edənlər Allahın özlərinə nemət bəxş etdiyi peyğəmbərlərlə, sidq ürəkdən inanənlərlə, şəhidlərlə və əməlisalehlərlə birlikdə olacaqlar. Onlar necə də gözəl dostlardır.”**¹

Peyğəmbər ﷺ dedi: “Sevin.”

Səid ibn Müaz Bədr günü peyğəmbərə demişdi: “Ey Allahın rəsulu, gəl sənə kölgəsində durmağın və rahatlanmağın üçün bir yer düzəldək, sonra da gedib düşmənilə döyüşək. Əgər Allah bizi izzətləndirsə və biz düşmənilərimiz üzərində qalib gələ bilsək istəyimizə nail olarıq, yox əgər belə olmasa sən yenə öz yerində oturmuş, sonra da geriyə qövmünün yanına dönmüş olarsan. Orada elə insanları qoyub gəlmişik ki, onlar səni bizdən heç də az sevmirlər. Onlar sənin döyüşə atılacağından xəbərdar olsaydılar indi geridə qalmazdılar.

¹ ən-Nisa,69.

Sən onlara rəhbərlik edərdin, onlar da sənin nəsihətlərinə riayət edərək səninlə birlikdə vuruşardılar. Peyğəmbər ﷺ bu sözləri eşitdikdə onu tərifləyərək ona xeyir dua etdi.”¹

Ənəs ibn Malikdən rəvayət olunur ki: Uhud döyüşündə müşriklər şaiyə yaydılar ki; Muhəmməd ölüb. İş o yerə çatdı ki, hətta Mədinə tərəfdən qışqırtı səsləri eşidilirdi. Sonra ənsarlardan olan bir qadın bilmirəm ya atasını, ya ərini, ya da qardaşını qarşılayarkən soruşdu: Bu kimdir? Dedilər: atan, qardaşın, ərin, oğlun. Qadın soruşdu: Peyğəmbər haradadır? Dedilər: Oradadır. O peyğəmbərin yanına gələrək onun paltarının bir tərəfini tutub dedi: Atam-anam sənə qurban ey Allahın rəsulu, sən sağ ikən heç nə mənim üçün önəmli deyil.²

Peyğəmbərimiz Muhəmmədi ﷺ sevməyin növləri.

¹ İbn Hişamın sirası 2/192; ibn Kəsirin Bidəyə əsəri 3/268.

² Heysəminin Məcmə əl-zəvaid əsəri 6/115.

a) Vacib sevgidir ki, bu da orta yol tutanların sevgisidir .

Bu o deməkdir ki , insan Allah və onun rəsulunu hər şeydən daha çox sevməlidir və onların nifrət etdikləri şeyləri sevməməlidir. Uca Allah buyurmuşdur: **"Allaha və Axirət gününə iman gətirən elə bir camaat tapa bilməzsən ki, onlar Allaha və Onun Elçisinə düşmən olanlarla – öz ataları, oğulları, qardaşları, qohum-əqrəbaları olsalar belə – dostluq etsinlər. "** (Əl- Mücadələ surəsi, 22-ci ayə) Bu Allahın vacib buyurduqlarına məhəbbət bəsləməyi və Onun buyurduqlarına qarşı nifrət bəsləməyi vacib edir. Vacibləri istəməklə insan onları etməyə can atmalı, habelə nəhy olunmuş şeylərdən çəkinməlidir. Uca Allah buyurur: **"Bu ona görədir ki, onlar Allahın qəzəbinə səbəb olan şeyə uydular və Onun razı qaldığı şeyə nifrət etdilər. Buna görə də Allah onların əməllərini boşa çıxartdı."** (Muhəmməd surəsi , 28 – ci ayə)

Həmçinin buyurmuşdur: **"Bir surə nazil edildiyi zaman onlardan *istehza ilə:***

“Bu, hansınızın imanını artırdı?” – deyənlər də var. İman gətirənlərə gəldikdə isə, o surə onların imanını artırır və onlar bir-birlərini müjdələyirlər. Qəlbində xəstəlik olanlara gəlincə, o surə onların murdarlığı üstünə bir murdarlıq da artırır və onlar kafir olaraq ölürlər.” (Ət-Tövbə surəsi, 124-125 – ci ayə)
Həmçinin buyurur: **“Kitab verdiyimiz kəslər sənə nazil edilənə sevinirlər. Firqələr arasında eləsi də vardır ki, onun bir qismini inkar edirlər.”** (əl-Rəd surəsi, 36-ci ayə)

b) Müstəhəb sevgi, bu da öndə gedənlərin sevgisidir.

Öndə gedənlərin məhəbbəti Allahın sevdiyi nafilə və fəzilətləri tam sevməkdir. Bu Allaha yaxın olan bəndələrin əlamətidir. Allahı və Onun rəsulunu sevmək vacib olduğu kimi, onların nifrət etdikləri şeylərə nifrət etmək də eyni ilə vacib sayılır.

Peyğəmbəri sevməyin əlamətləri :

1- Ona tabe olmaq:

Uca və Nöqsansız olan Allah buyurur: **“De: “Əgər siz Allahı sevirsinizsə, mənim ardımca gəlin ki, Allah da sizi sevsin və günahlarınızı bağışlasın. Allah Bağışlayandır, Rəhmlidir”.** (Ali İmran surəsi, 31-ci ayə)

İbn əl-Qeyyim demişdir: Peyğəmbəri əsl sevmək ona sözdə, əməldə və əxlaqda tabe olmaqla olur. Bu itaətin mövcudluğu təqdirdə sevgi də olur, güclənəndə güclənir, zəifləndikdə isə zəifləyir. Bu sevgi sevməyi və sevilməyi vacib edir. Bu iki amil bir-birini tamamlamalıdır. Yəni sənin Allahı sevməyin kifayət deyil, gərək Allah da səni sevə. Allah da yalnız sən onun rəsulunu zahirdə və batində sevib, onun dediklərini təsdiqləyib, ona itaət edib, dəvətini qəbul edib, onu başqalarından üstün tutub, onun hökmlərini başqalarının hökmündən öndə tutub, onu bütün məxluqatdan daha çox sevdikdə ola bilər. Əgər belə olmazsa özünü yormağa dəyməz. Geriyə dön və bil ki, heç bir şey əldə etməmişən.“

2- Onu çox xatırlamaq və onu görməyi sevmək:

Peyğəmbər ﷺ demişdir: “Ümmətimdən məni ən çox sevənlər o kəslərdir ki, onlar məndən sonra yaşayarlar və məni görmək naminə mallarından və yaxınlarından keçməyə hazır olurlar.” İbn əl-Qeyyim demişdir: “İnsan sevdiyini nə qədər çox ansa, qəlbində onun barəsində düşünsə, onun gözəl xüsusiyyətlərini xatırlasa ona olan sevgisi ikiqat artar, onu görmək üçün darıxar və həmin sevgi onun qəlbini əhatələyər. Yox əgər onu xatırlamazsa və onun gözəl xüsusiyyətlərini yada salmazsa ona qarşı bəslədiyi sevgi azalar. Sevən şəxs üçün sevgilisini görməkdən, onun gözəl xüsusiyyətlərini xatırlamaqdan daha gözəl nə ola bilər ki? Sevgi artıb azaldıqca bunlar da çoxalıb azalar.”

3-Quranı öyrənib ona əməl etmək və onun göstərdiyi əxlaqi keyfiyyətlərə nail olmaq.

Peyğəmbər ﷺ demişdir: “Allahı və Onun rəsulunu sevmək kimi sevindirirsə Quran oxusun.” Abdullah ibn Məsud demişdir: “Allahı və Onun rəsulunu sevmək istəyən kəs baxsın, əgər Quranı sevirsə deməli Allahı və rəsulunu da sevir.”

İbn əl-Qeyyim demişdir: “Quranı aramla, mənalarını düşünərək oxumaqdan daha çox qəlbə xeyirli şey yoxdur. Bu keçib gedənlərin məqamlarını, yaxşı əməl sahiblərinin hallarını və Allahın arif bəndələrinin hallarını özündə cəm edir, qəlbə məhəbbət, darıxmaq, qorxu, rica, yönəlmək, təvəkkül, razılıq, arxayınlıq, şükür, səbir və digər qəlb üçün lazımlı amillərin yaranmasına və onun kamilləşməsinə səbəb olur. Həmçinin qəlbi xarab və həlak edən bütün pis əməllər də ona mənfi təsir edir. Əgər insanlar Quran oxumağın mahiyyətini dərk edə bilsəydilər başqa bütün əməlləri tərk edib ancaq onunla məşğul olardılar. İnsan qəlbinin şəfa tapması

üçün ona lazım olan bircə ayəni yüz dəfə oxuyub hətta onu bütün gecəni təkrar etsə, bu bütün Qurani tez-tez oxumağından daha yaxşıdır. Çünki bu onun qəlbi üçün daha faydalı olar, onun imanını da artırır və o, Qurandan həzz almış olar. Sələflər də adətən belə edər və bir ayəni səhərədək təkrar edərdilər. Belə rəvayət olunmuşdur ki, peyğəmbər ﷺ bu ayəni səhərə qədər təkrarlamışdır: **“Əgər onlara əzab versən, sözsüz ki, onlar Sənin qullarıdır. Əgər onları bağışlasan, şübhəsiz ki, Sən Qüdrət-lisən, Müdriksən!”** (əl – Maidə surəsi, 118-ci ayə)

Əl-qərəz Qurani aramla tilavət etmək qəlbin şəfa tapmasının əsas səbəblərindəndir.

4- Onun sevdiklərini sevmək, nifrət etdiklərinə isə nifrət etmək.

Bu barədə bir çox hədislər varid olmuşdur.

Peyğəmbər ﷺ demişdir: “Əlini sevən mənə sevmiş, mənə sevən isə Allahı sevmiş olur. Həmçinin Əliyə nifrət edən mənə nifrət

etmiş, mənə nifrət edən isə Allah nifrət etmiş olur.“ (Səhih hədislər silsiləsi, 1299)

Həmçinin Həsən və Hüseyin barəsində demişdir: “Onları sevən mənə sevmiş, onlara nifrət edən isə mənə nifrət etmiş olur.“(Səhih hədislər silsiləsi, 2895)

Həmçinin demişdir: “Mənə sevən hər kəs Usaməni də sevsin.“ (Səhih əl-Cami, 5966)

5– Onun barəsində həddi aşmamaq və onu Allahın ona bəxş etdiyi səviyyədən daha yuxarıya qaldırmamaq.

Peyğəmbər ﷺ bu barədə buyurmuşdur: “Ey insanlar, mənə həddindən yuxarı qaldırmayın. Şübhəsiz ki, Allah mənə peyğəmbər seçməmişdən öncə qul buyurmuşdur.“ (Səhih hədislər silsiləsi, 2550) Həmçinin demişdir: “Nəsranilər Məryəm oğlunu şişirtdikləri tək siz də mənə şişirtməyin. Şəkk yoxdur ki, mən onun quluyam, odur ki, mənə Allahın qulu və elçisi deyin.“ (əl-Buxari, 3445)

Ənəs ibn Malik rəvayət etmişdir ki, bir dəfə bir kişi belə dedi: Ey Muhəmməd, ey bizim cənabımız və cənabımızın oğlu, ey bizim ən xeyirliyimiz və ən xeyirliyimizin oğlu! Rəsulullah ﷺ isə belə dedi: “Ey insanlar! Allahdan qorxun ki, şeytan sizi azdırmasın, mən Muhəmməd ibn Abdullaham, mən Allahın qulu və elçisiyəm və istəmirəm ki, mənə İzzət və Cəlal sahibinin mənə verdiyi bu səviyyədən daha yuxarı qaldırasınız.” (Səhih hədislər silsiləsi, 1097)

6– Bidətlərdən və nəfsin istəklərindən uzaq durmaq.

Bunu da peyğəmbər ﷺ bir çox hədislərdə buyurmuşdur.

İrbad ibn Səriyə demişdir: Bir gün peyğəmbər bizə namaz qıldırıdıqdan sonra üzünü bizlərə tərəf çevirdi və bizə elə bir bəlağətli moizə verdi ki, gözlərimiz yaşardı və qəlblərimiz titrədi. Aramızdan biri dedi: Ey Allahın rəsulu elə bil bu vida moizəsidir, bizə nə buyurursan? O dedi: “Sizə Allahdan

qorxmağı və rəhbəriniz həbəşi bir kölə olsa belə onu eşidib itaət etməyi tövsiyə edirəm. Şübhəsiz ki, aranızdan məndən sonra yaşayanlarınız bir çox ixtilaflar görəcəkdir. Odur ki, mənim və doğru yolda olacaq rəşidi xəlifələrimin yolunu tutub gedin və həmin yoldan arxa dişlərinizlə yapışın. Yeniliklərdən isə çəkinin. Çünki hər bir yenilik bidət, hər bir bidət isə zəlalətdir.“ (Əbu Davudun Sünən əsəri, 4609)

Peyğəmbəri ﷺ düzgün şəkildə sevmək və inananlar arasında bu məsələdə olan ixtilaf barədə .

Uca və Nöqsansız Allah öz peyğəmbərini yalnız təsdiqlə deyil, ona qarşı qəlblə, dillə və əməllə edilməsi gərəkən bir sıra hüquqlarla üstün etmişdir. Necə ki Uca Allah Onun varlığını təsdiq etməklə kifayətlənməyərək, bir sıra ibadətləri insanlara vacib etmişdir. Həmçinin yalnız

peyğəmbərliyi inkar etməyi deyil, bir sıra əməlləri də haram buyurmuşdur.

Həmin hüquqlardan biri hər bir möminin onu övladından, özündən və hər kəsdən çox sevməsidir ki, Quran və sünnə buna açıq-aşkar dəlalət etmişdir. Bununla hər bir mömin peyğəmbə -rin ﷺ sevdiyi hər şeyi sevməli, onun nifrət etdiyi hər şeyə də kin bəsləməlidir. Onun razı qaldığı şeylərdən razı qalmalı, qəzəbləndiyi şeylərə qəzəblənməlidir. Bütün bu sevgi və nifrət hislərini öz əzaları ilə sübut etməlidir.

İnsanlar bu sevgini müxtəlif cür başa düşüblər və bu məsələ barəsində üç qismə bölünüblər:

Birinci qism: İfrat əhli.

Bunlar o kəslərdir ki, onlar peyğəmbəri ﷺ sevmək məsələsində həddi aşmış, Allahın və rəsulunun buyurmadığı şeyləri edərək bunu sevginin əlamətindən hesab etmişlər. Buna misal olaraq peyğəmbərə mövlud yəni ad günü

keçirməyi, onu həddindən artıq tərifləməyi və yalnız Allah layiq olan xüsusiyyətlərlə vəsf etməyi, ona dua etməyi, onunla təvəssül etməyi, şəfa diləməyi, ona and içməyi, qəbrini təvaf etməyi, oraya sürtünmək və bir sıra başqa bidət və şirk əməllərini göstərmək olar. Təəccüblüsü də budur ki, onlar bunu peyğəmbəri ﷺ sevdiklərini iddia edərək həyata keçirirlər. Halbuki bu tip əməlləri Allah və Onun rəsulu buyurmamış və onu hər kəsdən çox sevən səhabələr belə etməmişlər. Hətta şəriət bunu qadağan edərək tam əksini etməyi buyurmuşdur. Belələrinin əksəriyyəti şəriətin qadağa etməsinə məhəl qoymayaraq peyğəmbəri ifratla tərif edən şeir və qəsidələrlə vəsf edirlər. Əslində isə onlar bir çox əməllərində peyğəmbərə ﷺ asi olur və onun dediklərinə riayət etmirlər.

Belələri agah olsunlar ki, peyğəmbəri sevmək ona dua edib yardım diləməklə olmur. Bunlara layiq olan yalnız aləmlərin

Rəbbi olan Allahdır və bunu etmək şirk sayılır. Hər şeyi yaradan, ehtiyacı olanın duasını qəbul edən, yaxın olub dualara icabət edən, duaları eşidən yalnız Odur.

İkinci qism: Təfrit əhli.

İkinci qism təfrit əhlidir ki, onlar peyğəmbəri ﷺ layiqincə sevməmiş və onun sevgisini mal-dövlət və özünü sevməkdən üstün tutmamışlar. Ona ehtiram göstərməmiş, itaət etməmiş və sünnəsinə tabe olmamışlar. Bunun da aşağıdakı səbəbləri vardır:

Birinci: Onlar etdikləri günahlar ucbatından peyğəmbərin ﷺ sünnəsindən üz döndərmiş, nəflərinin istəklərini və şəhvətlərini halal və haramlardan üstün tutmuşlar.

İkinci: Onlar elə zənn edirlər ki, təsdiq etmək iman üçün kifayət edir və onlara vacib olan yalnız budur. Belələri Muhəmmədin ﷺ peyğəmbərliyini təsdiq etməklə kifayətlənir və ona tabe olmağa lüzum görmürlər. Murciələrin məzhəbi də belədir. Onlar əməli

imandan hesab etmir və imanın yalnız təsdiqdən və dillə deməkdən ibarət olduğunu deyirlər. Belələri bizim zamanımızda necə də çoxdurlar.

Üçüncü: Belələrinin əksəriyyəti dinlərini yaxşıca mənimsəmir, o cümlədən peyğəmbərin ﷺ haqlarını və onu sevməyi bilmirlər. Əfsuslar olsun ki, insanların əksəriyyəti yalnız adda İslama mənsubdurlar. Bu tip insanlar gərək etdikləri günahlara son verib, etdikləri əməllərdən çəkinsinlər. Onların peyğəmbəri sevmələrinə əsas əngəl günahları və asilikləridir. Həmçinin onlar bilməlidirlər ki, yalnız təsdiq etmək iman sayılmır. İman qəlbə təsdiq etmək, dillə demək və əzalarla əməl etməyə deyilir. İman Allaha itaət etməklə artır, şeytana uymaqla da azalır. Heç kim əməli imandan kənar hesab edə bilməz. Gərək hər kəs Allaha və Onun rəsuluna iman gətirib onlara tabe olsunlar ki, iman sahibi olsunlar. Tebeçilik imanın tərəzisi hesab

olunur. Nə qədər çox tabe olsa imanı da bir o qədər çox olar, azaldıqda da azalar.

Bundan əlavə gərək onlar dini biliklərə, ələlxüsus da özlərinə vacib olanlara yiyələnsin. Həmin məsələlər arasında peyğəmbərin ﷺ hansı haqlara malik olduğu da vardır. Uca Allah peyğəmbərin ﷺ haqlarını bilməyərək onunla ucadan danışanların bu əməlini pisləyərək onları anlamaz kəslər kimi qələmə vermişdir. Uca Allah buyurur: **“Şübhəsiz ki, səni otaqların arxasından səsləyənlərin əksəriyyəti nə etdiklərini anlamırlar.”**¹

Elə həmin surədə Uca Allah peyğəmbərin ﷺ haqlarını bilən kəsləri tərif edərək buyurur: **“Həqiqətən, Allahın Elçisi yanında səsinə endirənlər o şəxslərdir ki, Allah onların qəlbini təqva üçün sınağa çəkmişdir. Onları bağışlanma və böyük mükafat gözləyir.”**²

¹ əl-Hucurat, 4.

² əl-Hucurat, 3.

Başqa bir ayədə Rəbbimiz buyurur:
“De: “Heç bilənlərlə bilməyənlər eyni ola bilərmi? Bundan ancaq ağıl sahibləri düşünüb ibrət alarlar.”¹

Hər kəs bilməlidir ki, peyğəmbərə ﷺ tabe olmadan, onun sünnesinə riayət etmədən və onun yolunu izləmədən nə iman ola bilər, nə də ki, sevgi.²

Üçüncü qism: İfratla təfrit arasında orta mövqe tutanlar.

Üçüncü qism isə öncə qeyd etdiyimiz iki qism yəni ifratla təfrit arasında orta mövqe tutanlardır. Səhabələr, tabiinlər və onların yolunu tutub gedənlər bu mövqedə olmuşlar. Onlar bu sevginin vacibliyinə bir hökm olaraq iman gətirmiş, həm etiqadda, həm sözdə, həm də əməldə buna riayət etmişlər. Onlar Allah və rəsulunun

¹ əl-Zumər, 9.

² əl-Mufsil fir-raddi alə şubuhət əda əl-İslam əsəri.

buyurduğu kimi peyğəmbəri ﷺ övladlarından, yaxınlarından və bütün məxluqatdan, hətta özlərindən belə daha çox sevmişlər. Bu xüsusda Uca Allah buyurur: **“Peyğəmbər möminlərə onların özlərindən daha yaxındır.”**¹

Hətta onlar peyğəmbər ﷺ yolunda mallarını və canlarını belə verməyə hazır olmuşlar. Uca Allah buyurur: **“Mədinə əhalisinə və onların ətrafındakı bədəvilərə döyüşdə Allahın Elçisindən geri qalmaq, onun canından öncə öz canlarının hayına qalmaq yaraşmaz.”**²

Uca Allah öz elçisinə əmr etdiyi kimi onlar da ifrata və təfritə varmadan peyğəmbəri ﷺ layiqincə həm etiqadda, həm sözdə, həm də əməldə sevmiş, onun peyğəmbərliyinə iman gətirərək rəbbindən gətirdiyi xəbərləri təsdiqləmişdilər. İmkanları çərçivəsində onlar peyğəmbərə

¹ əl-Əhzab, 6.

² ət-Tövbə, 120.

itaət etmiş, əmrlərinə tabe olmuş, əməllərinə, sünnətinə və imandan hesab olunan digər məsələlərə tabe olmuşdular. Uca Allah buyurur: **“Peyğəmbər sizə nə verirsə, onu götürün, nəyi də qadağan edirsə, ondan çəkinin.”**¹

Onlar Nöqsansız və Uca Allahın buyurduğu kimi təsdiq etməklə kifayətlənməyərək onun artığını etmişlər. Həmin məsələlərdən biri onların peyğəmbərə ﷺ salavat və salam demələridir. Uca Allah buyurur: **“Doğrudan da, Allah və Onun mələkləri Peyğəmbərə xeyir-dua verirlər. Ey iman gətirənlər! Siz də ona xeyir-dua verib kamil ədəb-ərkanla salamlayın.”**²

Peyğəmbərə ﷺ hörmət və ehtiram göstərmələri də buna aiddir.

Uca Allah buyurur: **“Biz belə etdik ki, siz Allaha və Onun Elçisinə iman gətirəsiniz, ona kömək edəsiniz, onun hörmətini**

¹ əl-Həşr, 7.

² əl-Əhzab, 56.

saxlayasınız və gecə-gündüz Allahı tərifləyəsınız.” (əl-Fəth, 9)

Peyğəmbərə ﷺ yardım etmək onu dəstəkləməklə və ona əziyyət verən şeylərin qarşısını almaqla olur.

Ona hörmət etmək isə ona ikram və ehtiram etməklə, habelə onunla ədəb-ərkanla danışmaqla olur.

Uca Allah buyurur: **“Peyğəmbəri, öz aranızda bir-birinizi çağırduğınız kimi çağırmayın.”¹**

Beləcə Rəbbimiz insanlara peyğəmbərin ﷺ icazəsi olmadan danışmağı, səsini onun səsindən ucaltmağı, bir-birilərini çağırdığı kimi onu çağırmağı qadağan etmişdir.

Uca Allah buyurur: **“Ey iman gətirənlər! Heç bir şeydə Allahı və Onun Elçisini qabaqlamayın. Allahdan qorxun! Həqiqətən, Allah Eşidəndir, Biləndir. Ey iman gətirənlər! Səsinizi Peyğəmbərin səsindən yüksəyə qaldırmayın və bir-biri-**

¹ ən-Nur, 63.

nizə müraciət etdiyiniz kimi ona da uca səslə müraciət etməyin. Yoxsa, özünüz də hiss etmədən əməlləriniz hədəf gedər. Həqiqətən, Allahın Elçisi yanında səsini endirənlər o şəxslərdir ki, Allah onların qəlbini təqva üçün sınağa çəkmişdir. Onları bağışlanma və böyük mükafat gözləyir.”¹

Onlar Uca Allahın əmrlərinə tabe olaraq özlərinə fərz buyurulmuş bir çox qeyd etmədiyimiz hüquqlara riayət etmişlər. Eyni zamanda onlar özlərinə buyurulmuş məsələlərdə ifrat əhli kimi həddi aşmamışlar. İfratçılar peyğəmbərə ﷺ Allaha məxsus vəsflər vermiş, onun qeybi bildiyini iddia etmiş, ona dua və səcdə etmiş, ondan yardım diləmiş və qəbrinin ətrafında təvaf etmişlər. Onlar bilirlər ki, Uca Allahın peyğəmbəri ﷺ ucaltması, şərəfləndirməsi və dəyərləndirməsi onu insanlıqdan çıxarmır. Uca Allah buyurur: **“De: “Rəbbim pak və**

¹ əl-Hucurat, 1-3.

müqəddəsdir! Mən isə yalnız elçi göndərilmiş bir insanam.”¹

Onlar yəqinliklə bilirlər ki, peyğəmbəri Allaha məxsus sifətlərlə vəsf etmək onun sevgisi ilə ziddiyyət təşkil edir və onu yox edir. Uca Allah peyğəmbərinə ﷺ əmr etmişdir ki ümmətinə bunları desin: **“De: “Mən Allahın istədiyindən başqa özümə nə bir fayda, nə də bir zərər yetirməyə qadir deyiləm. Əgər qeybi bilsəydim, əlbəttə, özüm üçün xeyir artırardım və mənə pislik toxunmazdı. Mən sadəcə, iman gətirən bir qövm üçün qorxudan və müjdələyənəm”²**

Həmçinin buyurur: **“De: “Allahdan başqa göylərdə və yerdə olanların heç biri qeybi bilməz. Onlar nə zaman diriləcəklərini belə bilmirlər.”³**

Beləcə peyğəmbər ﷺ barəsində hər hansı formada ifrata varmaq onu sevməkdən irəli gəlmir. Əksinə bu tip əməllər

¹ əl-İsra, 93.

² əl-Əraf, 188.

³ ən- Nəml, 65.

peyğəmbərə müxalif olmaq hesab olunur və ondan çəkinmək və başqalarını da bunun əzabından çəkindirmək lazımdır. Uca Allah buyurur: **“Qoy onun əmrinə qarşı çıxanlar başlarına bir bəla gəlməsindən, yaxud özlərinə ağırlı-acılı bir əzab üz verməsindən qorxsunlar.”**¹

Həmçinin bu əməl peyğəmbərə ﷺ qarşı çıxmaq sayılır. Uca Allah bu xüsusda buyurur: **“Hər kəs özünə doğru yol bəlli olduqdan sonra Peyğəmbərə qarşı çıxsə və möminlərin yolundan başqa bir yolla getsə, onu üz tutduğu yola yönəldər və Cəhənnəmdə yandırarıq. Ora nə pis dönüş yeridir.”**²

Ona görə peyğəmbər ﷺ barəsində ifrata varanardan uzaq olmaq gərəkdir. Çünki onların etdikləri əməlləri nə Allah öz kitabında buyurub, nə də peyğəmbəri ﷺ

¹ ən-Nur, 63.

² ən Nisa, 115.

buna göstəriş vermişdir. Əksinə bu əməlləri Allah və rəsulu qadağan etmişdir.¹

Deməli orta mövqedə olanlar heç də peyğəmbərin ﷺ şəninə əksiklik gətirmirlər. Onlar bu sevgi və ehtiramın davamlı olması üçün bütün güclərini səfərbər edirlər.

Bu da orta mövqedə olanların yoludur. Kim onların yolu ilə getmək istəirsə iman əhlinin yəni Quran və Sünnənin yolunda olmalıdır. Bu haqq yoludur. Haqq yolu isə tabe olunmağa daha layiqli yoldur.

Bu yol sələfin, o cümlədən səhabələrin, tabiirlərin və Qiyamətədək onların yolunu tutub gedənlərin yoludur. Onlar peyğəmbəri ﷺ yalnız Quran və Sünnənin buyurduğu kimi sevirdilər. Şəriət nəyi buyurursa onu götürür, nəyi qadağan edirdisə ondan çəkinirdilər. Onlar bu sevgiyə ifrat əhli tək öz rəy və istəkləri ilə yaxınlaşmamışlar. İfrat əhli isə onlardan fərqli olaraq öz istəklərinə uymuş və beləcə

¹ Əs-Sarimul Məslul əsəri , 422-ci səh.

yollarını azmışdılar. Bunu isə Uca Allah buyurmamış, şəriətin dəlilləri isə bunun haram olmasını bildirmişdir. Uca Allah ifrat əhlini vəsf edərək buyurur: **“Allahdan bir doğru yol göstəricisi gəlməyincə öz nəfsinin istəyinə uyandan daha çox azmış kim ola bilər?! Şübhəsiz ki, Allah zalım adamları doğru yola yönəltməz.”**¹

Bu məsələnin xülasəsi ondan ibarətdir ki, Peyğəmbəri ﷺ düzgün şəkildə sevmək ümmətin sələflərinin, o cümlədən səhabələrin, tabiinlərin və onların ardıcılılarının əməlinə uyğun olmalıdır. Çünki onlar həmin sevgi anlamına Quranın ayələrində və sünnədə göstərildiyi tək riayət etmiş və bundan azacıq belə o yana keçməmişdilər.²

Peyğəmbərin ﷺ əhli beytini sevmək.

¹ əl- Qəsəs, 50.

² əl-Mufasssal fir-raddi alə şubuhət əda əl-İslam əsəri.

Hər birimizin peyğəmbərin ﷺ pak əhli beytini sevməsi, onlara ehtiram göstərməsi vacibdir. Uca Allah öz kitabında onları tərifləyərək buyurur: **“Ey ev əhli! Allah sizdən günahınızı silib aparmaq və sizi tərtəmiş etmək istəyir.”**¹

Əhli beyt deyildikdə özlərinə sədəqə verilməsi haram buyurulmuş peyğəmbərin ﷺ yaxınları nəzərdə tutulur. Onlar da aşağıdakılardır: Əli عليه السلام və onun ailəsi, Aqil عليه السلام və onun ailəsi, Cəfər عليه السلام və onun ailəsi, Abbas عليه السلام və onun ailəsi.

Əhli beyt arasında ən üstün olanlar isə örtük altında olanlardır. Səhih bir hədisdə bildirilir ki, bir dəfə peyğəmbər ﷺ Həsəni, Hüseyni, Fatiməni və Əlini yanına çağıraraq onları öz əbasının altına alıb

¹ əl-Əhzab, 33.

demişdi: “Bunlar mənim əhli beytimdir, bunlar daha layiqdirlər.”¹

Həmçinin peyğəmbər ﷺ öz ümmətinə əhli beytə qarşı ehtiram göstərməyi tövsiyə edərək demişdir: “Ey insanlar, şübhəsiz ki, mən bir insanam, ola bilsin ki Allahın rəsulu (mənim canımı almaq üçün) gəlsin mən də onun çağırışına cavab verim. Özümdən sonra sizlərə iki şeyi qoyub gedirəm. Onlardan birincisi Allahın kitabıdır, orada hidayət və nur vardır. Allahın kitabını götürüb ondan möhkəmcə yapışın.” Peyğəmbər ﷺ beləcə insanları Allahın kitabına təşviq etdikdən sonra dedi: “Bir də əhli beytim, əhli beytimi unutmayın”²

Möminlərin anaları, peyğəmbərin ﷺ pak zövcələri də əhli beytdən sayılır.

¹ Hədisi İmam Əhməd səhabələin fəzilətində qeyd etmişdir, 2/577-578.

² Muslim, 6378.

Şeyxul İslam İbn Teymiyyə demişdir: “Bizlərə görə əhli beyti sevmək fərz və vacibdir. Onları sevən əcr qazanmış olur. Muslimin səhih əsərində Zeyd ibn Ərqamdan rəvayət olunur ki; Bir dəfə peyğəmbər Məkkə ilə Mədinənin arasında Xum adlanan bir dərədə bizlərə xütbə verərək dedi: “Ey insanlar, Sizlərə iki şeyi qoyub gedirəm, Allahın kitabı”. O, bunu deyərək Allahın kitabını xatırlatdı və insanları ona təşviq etdi, sonra dedi:” Bir də mənə yaxınlarım olan əhli beytim, əhli beytimi sizə xatırladıram, əhli beytimi sizə xatırladıram.” Mən Muqaddimə dedim: Biz hər gün namazlarımızda deyirik ki; “Allahım! Məhəmmədə və onun ailəsinə də İbrahimə və onun ailəsinə xeyir-dua verdiyin kimi xeyir-dua ver! Sən həqiqətən alqışlara layiq və şan-şövkətlisən! Məhəmmədə və onun ailəsinə də İbrahimə və onun ailəsinə bərəkət verdiyin kimi bərəkət ver! Sən həqiqətən alqışlara layiq və

şan-şövkətlisən!” Muqaddəm dedi: belə olduğu halda Əhli beytə kim nifrət bəsləyə bilər? Mən dedim: Onlara nifrət bəsləyənlər Allahın, mələklərin və bütün inanların lənəti olsun, Allah ondan heç bir əməli qəbul etməz ...”¹

Şeyx İbn Üseymin demişdir: Peyğəmbərin əhli beytini sevmək Əhli sünənə vəl cəmaanın əsaslarındanandır. Onar iki şeyə görə əhli beyti sevirlər: İmanlarına görə, bir də peyğəmbərin yaxınları olduqlarına görə. Həmçinin onlara əsla nifrət bəsləməzlər ... Bizlər də öz növbəmizdə deyirik: Ey Rəbbimiz şahid ol ki, biz peyğəmbərin əhli beytini və yaxınlarını sevirik. Biz Allahı və Onun rəsulunu sevdiyimiz üçün onları da sevirik.

Qeyd etdiyimiz kimi Qurani Kərimdə də bildirilir ki peyğəmbərin xanımları da əhli beytdəndirlər.

¹ Məcmu fətava İbn Teymiyyə, 8/68.

Həmçinin peyğəmbərin qohumları da əhli beyt sayılır, Misal üçün: Əli, Fatimə, Həsən, Hüseyin, Abbas ibn Əbdül Muttalib və başqaları kimi.

Peyğəmbərin qohumarından kafir olanlara gəlincə biz həmin qohumluğa rəğmən onları sevmirik. Məsələn: Peyğəmbərin əmisi Əbu Ləhəbi heç bir vəchlə sevmək olmaz. Əksinə o, kafir olduğu və peyğəmbərimizə əziyyət vetdiyi üçün biz ona nifrət etməliyik. Həmçinin Əbu Talibə də gərək nifrət edək, çünki kafir idi. Biz yalnız onun bəzi yaxşı əməllərini, o cümlədən peyğəmbəri himayə etməsi və onu qoruması kimi əməllərini sevə bilərik.¹

Peyğəmbərin səhabələrini sevmək

Peyğəmbərin səhabələrini sevmək də onu sevməyə daxildir.

¹ Məcmi əl-fətava, 8/309-310.

əl-Beyhəqi demişdir: “Peyğəmbərin səhabələrini sevmək də onu sevməyə daxildir. Çünki Uca Allah onları tərifləyərək buyurur: **“Muhəmməd Allahın Elçisidir. Onunla birlikdə olanlar kafirlərə qarşı sərt, öz aralarında isə mərhəmətlidirlər. Sən onları rüku edən, səcdəyə qapanan, Allahdan lütf və razılıq diləyən görərsən. Əlamətləri isə üzlərində olan səcdə izidir. Bu onların Tövratdakı vəsfidir. İncildə isə onlar elə bir əkin kimi vəsf olunurlar ki, bu (əkin) cücərtisini üzə çıxarıb onu qüvvətləndirmiş, o da getdikcə qalınlaşıb gövdəsi üstündə şax duraraq əkinçiləri heyran etmişdir. (Allah möminlərin sayını artırır, özlərini də qüvvətləndirir) ki, kafirləri qəzəbləndirsin. Allah onlardan iman gətirib yaxşı işlər görənlərə bağışlanma və böyük bir mükafat vəd etmişdir.”**¹

¹ əl-Fəth, 29.

Başqa bir ayədə isə buyurur: “Möminlər (Hüdeybiyyədə) ağac altında sənə beyət edərkən Allah onlardan razı qaldı. (Allah) onların qəlbində olanı bildi, onlara (mənəvi) rahatlıq nazil etdi və onları yaxın bir zəfərlə mükafatlandırdı.”¹

Həmçinin buyurur: “Dində hamını ötüb keçən ilk mühacirlərə və ənsarlara, həmçinin yaxşı işlər görməkdə onların ardınca gedənlərə gəlincə, Allah onlardan razıdır, onlar da Ondan razıdırlar. (Allah) onlar üçün (ağacları) altından çaylar axan, içində əbədi qalacaqları Cənnət bağları hazırlamışdır. Bu, böyük uğurdur.”²

Həmçinin buyurur: “İman gətirən, hicrət edən və Allah yolunda cihad edənlər və sığınacaq verib köməklik göstərənlər – məhz onlar həqiqi möminlərdir. Onlar üçün bağışlanma və bolluca ruzi vardır.”³

¹ əl-Fəth, 18.

² ət-Tövbə, 100.

³ əl-Ənfal, 74.

Əgər onlar həqiqətən də bu sadalanan məqamlara layiqdirlərsə o zaman hər bir müsəlmanın onları sevməsi və onları sevməklə Allaha yaxınlaşması vacibdir. Çünki Uca Allah birisindən razı qaldıqda onu sevir, hər bir insanın da Rəbbinin sevdiyi kəsi sevməsi vacibdir.”¹

Beləcə hər bir müsəlmana peyğəmbərin səhabələrini sevməsi, onlardan razı qalması və onlar üçün dua etməsi vacibdir. Uca Allah bunu bizlərə əmr edərək buyurur: **“(Səhabələrdən) sonra gələnlər deyirlər: “Ey Rəbbimiz! Bizi və bizdən əvvəlki iman gətirmiş qardaşlarımızı bağışla. Bizim qəlbimizdə iman gətirənlərə qarşı nifrət və həsədə yer vermə. Ey Rəbbimiz! Həqiqətən də, Sən Şəfqətlisən, Rəhmlisən!”**²

Onlar elə insanlardır ki, Uca Allah bu dünyada onları bir çox xüsusiyyətlərlə digər

¹ əl-Beyhəqinin əş-Şuəbul iman əsəri, 1/287.

² əl-Həşr, 10.

insanlardan üstün etmişdir. Onlar peyğəmbəri öz gözləri ilə görmüş, hədislərini bilavasitə onun mübarək dilindən eşitmiş, ona dayaq olmuş, onu qorumuş və İslamın yayılması naminə onunla birlikdə Allah yolunda cihad etmişlər.

Peyğəmbər vəfat etdikdən sonra isə onunla ümməti arasında vasitəçi olmuşlar. Onlar peyğəmbərin gətirdiyi hidayət və nuru layiqincə təbliğ etmiş və İslamı yer üzərində yaymışlar. Onlar malları və canları ilə Allah yolunda cihad etmiş, bu dini dilləri və canları vasitəsilə qorumuşlar. Məhz bu səbəblərə görə onlar həm peyğəmbərləri, həm də tövhid əhli yanında böyük əcrə və yüksək məqama layiq olmuşlar.

Başqa cür ola da bilməz, çünki peyğəmbər onların ən xeyirli insanlar olduqlarını bildirmişdir.

İmran ibn Husayn peyğəmbərin belə dediyini rəvayət etmişdir: “Ən xeyirliləriniz

mənim zamanımdakılardır, sonra onlardan sonra gələnlər, sonra da onların sonra gələnlər.”¹

Abdullah ibn Məsuddan peyğəmbərin belə dediyi rəvayət olunur: “İnsanların ən xeyirliyi mənim zamanımdakılardır, sonra onlardan sonra gələnlər, sonra da onlardan sonra gələnlər...”²

Səhabələrin fəzilətinə və yüksək məqama layiq olmalarına aşağıdakı hədisi də dəlil göstərmək olar: Əbu Səid əl-Xudridən peyğəmbərin belə dediyi rəvayət olunur: “Mənim səhabələrimi söyməyin, canım Əlində olana and olsun ki, sizlərdən biriniz Uhud dağı qədər sədəqə vermiş olsa belə onlardan birinin verdiyi bir ovuc, hətta yarım ovuc belə sədəqəyə çata bilməz.”³

Ənəs ibn Malikdən peyğəmbərin belə dediyi rəvayət olunur: “Ənsarı sevmək imanın,

¹ əl-Buxari, 2651, Muslim, 6638.

² əl-Buxari, 2652, Muslim, 6635.

³ əl-Buxari, 3673, Muslim, 6651.

onlara nifrət bəsləmək isə nifaqın əlamətidir.”¹

Səhabələrin fəzilətləri və onların ən əfzəl insanlar olmaları barədə saysız hesabsız hədislər vardır. Həmin hədislər bir daha peyğəmbərdən sonra ən xeyirli insanlar olan səhabələrə ehtiram bəsləməyin, onları sevməyin vacibliyini göstərir.

Buxari, Muslim, habelə “Sünən” əsərlərinin müəllifləri öz əsərlərində səhabələrin fəzilətləri barədə xüsusi bir fəsil ayırmış və həmin fəsillərdə səhabələrin fəziləti barədə çoxlu hədislər qeyd etmişlər.

Əbu Zura ər-Razi sələfin səhabələr barəsində etiqadı haqqında demişdir: “Əgər görsən ki, birisi peyğəmbərin səhabələrindən biri barədə nalayiq ifadə işlədir bil ki, həmin şəxs münafiqdir. Çünki həm peyğəmbər, həm də onun gətirdikləri haqdır. Bütün bunları bizə çatdıranlar isə məhz səhabələr olmuşdur. Belələri Quran və

¹ əl-Buxari, 3784, Muslim, 244.

Sünnəni batil hesab etmək istəyərk bizim dahilərimizi gözdən salmaq istəyirlər. Əslində isə hər bir nalayiq söz onların özləri haqqında deyilməlidir və onlar münafiqdirlər.”¹

Xatib əl-Bağdadi demişdir: “Səhabələrin mötəbər şəxslər olmaları sabitdir. Uca Allahın onların pak olmalarını bildirməsi, Quranda onlara yer verməsi buna əsl sübutdur.

Uca Allah buyurur: **“Siz insanlar arasında üzə çıxarılmış ən xeyirli ümmətsiniz.”**²

Həmçinin buyurur: **“Beləliklə Biz sizi orta bir ümmət etdik ki, siz insanlara şahid olasınız, peyğəmbər də sizə şahid olsun.”**³

Bu ayələr ümumi qeyd olunsa da xüsusi olaraq səhabələrə şamil olunur. Hətta

¹ əl-Kifayə fi ilmir-rivayə, 97 səh.

² Ali İmran, 110.

³ əl-Bəqərə, 143.

bəziləri bu ayələrdə yalnız səhabələrin qəsd edildiklərini vurğulamışlar.

Həmçinin buyurur: **“Möminlər (Hüdeybiyyədə) ağac altında sənə beyət edərkən Allah onlardan razı qaldı. (Allah) onların qəlbində olanı bildi, onlara (mənəvi) rahatlıq nazil etdi və onları yaxın bir zəfərlə mükafatlandırdı.”**¹

Həmçinin buyurur: **“Dində hamını ötüb keçən ilk mühacirlərə və ənsarlara, həmçinin yaxşı işlər görməkdə onların ardınca gedənlərə gəlincə, Allah onlardan razıdır, onlar da Ondandır. (Allah) onlar üçün (ağacları) altından çaylar axan, içində əbədi qalacaqları Cənnət bağları hazırlamışdır. Bu, böyük uğurdur.”**²

Həmçinin buyurur: **“(Xeyirxahişlərdə) öndə gedənlər, (Cənnətdə də) öndədirlər! Onlar (Allaha)**

¹ əl-Fəth, 18.

² ət-Tövbə, 100.

yaxın olanlar, Nəim bağlarında (qalacaq kimsələrdir).”¹

Həmçinin buyurur: “Ey Peyğəmbər! Sənə və sənin ardınca gedən möminlərə Allah kifayət edər.”²

Həmçinin buyurur: “(Qənimət həmçinin) yurdlarından qovulmuş və mallarından məhrum olunmuş yoxsul mühacirlərə məxsusdur. Onlar Allahın mərhəmətini və razılığını qazanmağa can atır, Allaha və Onun Elçisinə kömək edirlər. Doğru olanlar da məhz onlardır. (Mühacirlərdən Mədinədə) əvvəl (orada) yurd salmış və iman gətirmiş kimsələr öz yanlarına hicrət edənləri sevir, onlara verdiklərinə görə qəlblərində peşmançılıq hissi duymurlar. Hətta özləri ehtiyac içində olsalar belə, onları özlərindən üstün

¹ əl-Vaqiə, 10-12.

² əl-Ənfal, 64.

tuturlar. Nəfsinin tamahından qorunan kimsələr nicat tapanlardır.”¹

Bu barədə bir çox ayələr vardır ki, onların da hamısını burada sadalaya biləmərik.

Allahın elçisi də səhabələrini vəsf edərək onları təqdir etmiş və tərifləmişdir.

Bütün bu dəlillər səhabələrin paklığını, mötəbər şəxslər olduqlarını açıqlayır. Onların batinlərinə bələd olan Allah özü onları tərif edirsə başqalarının sözlərinə əhəmiyyət verilməz. Hətta Allah və rəsulu səhabələr barədə bütün bu tərifləri verməmiş olsaydı belə onların etdikləri hicrət, cihad, peyğəmbərə dəstək, mal-dövlətlərini xərcləmələri, öz atarına və övladlarına qarşı çıxmaları, dini yaymaları, güclü imana və yəqinliyə sahib olmaları onların bütün insanlardan daha mötəbər və pak şəxsiyyət olmaları üçün kifayət olardı.

¹ əl-Həşr, 8-9.

Bütün alimlərin və sayılan fəqihlərin mövqeyi belədir.”¹

İbn Həcər demişdir: “Sünnə əhlinin yekdil rəyinə görə bütün səhabələr etimad olunan şəxslərdir. Yalnız bəzi bidətçilər buna müxalif mövqe nümayiş etdirmişlər.”²

Təhaviyə əqidəsi əsərinin müəllifi demişdir: “Bizlər peyğəmbərin səhabələrini ifrata varmadan sevirik, onların heç birindən uzaqlaşmırıq. Əksinə onlara nifrət edib barələrində nalayiq ifadələr işlədənlərə biz nifrət edirik. Səhabələr dini və yaxşı əməlləri sevib küfr və asiliyə nifrət bəslədiklərinə görə biz onlar haqqında yalnız xeyir söz söyləyirik.”³

əl-Beyhəqi demişdir: “Beləliklə aydın oldu ki, səhabələri sevmək imandandır. Onları sevmək isə onların fəzilətlərinə etiqad etməklə, hər birinin haqqını verməklə,

¹ əl-Kifayə fi ilmir-rivayə, 93-96-cı səh.

² əl-İsabə, 1/17.

³ Şərh əqidətut Tahaviyyə, 528-ci səh.

İslama xidmək göstərəninin xidmətini etiraf etməklə, peyğəmbərin ﷺ yanında xüsusi hörmətə layiq olanın yerini biməklə olur. Hər bir müsəlman gərək onların yaxşı əməllərini yayaraq onlar haqqında xeyir söyləsin və onlardan nəql olunan dini məsələlərə riayət etsin. Həmçinin gərək onların buraxduqları səhvləri arayıb araşdırməsın və belə məsələləri yaymasın, habelə onların arasında baş vermiş məsələlər barədə zərurət olmadan danışmasın. Şübhəsiz ki, müvəffəqiyyət Allahdandır.”¹

Şeyxul İslam İbn Teymiyyə demişdir: “Əhli Sünnənin əsaslarından ki, onlar dillərini və qəlblərini peyğəmbərin səhabələri barədə təmiz tuturlar. Uca Allah onları vəsf edərək buyurur: **“(Səhabələrdən) sonra gələnlər deyirlər: “Ey Rəbbimiz! Bizi və bizdən əvvəlki iman gətirmiş qardaşlarımızı bağışla. Bizim qəlbimizdə iman gətirənlərə qarşı nifrət və həsədə yer**

¹ Şuəb əl-İman, 297-ci səh.

vermə. Ey Rəbbimiz! Həqiqətən də, Sən Şəfqətlisən, Rəhmlisən!”¹

Həmçinin peyğəmbər ﷺ demişdir: “Mənim səhabələrimi söyməyin, canım Əlində olana and olsun ki, sizlərdən biriniz Uhud dağı qədər sədəqə vermiş olsa belə onlardan birinin verdiyi bir ovuc, hətta yarım ovuc belə sədəqəyə çata bilməz.”²

Onlar Quran, Sünnə və icmaya görə səhabələrin fəzilətləri barədə varid olan bütün xəbərləri qəbul edir, səviyyələrinə görə onları fərqləndirirlər. Məsələn Fəthdən - yəni Hüdeybiyyə sülhündən - öncə iman gətirib vuruşanlarla ondan sonra iman gətirib döyüşənləri bir-birindən fəqləndirir, mühacirləri ənsardan üstün tutur, Uca Allahın rəsulullahın dili ilə Bədr döyüşündə iştirak edənlərə (üç yüz on üç nəfərə): “Nə istəyirsinizsə edin, artıq sizi bağışlamışam.”³

¹ əl-Həşr, 10.

² əl-Buxari, 3673; Muslim, 6651.

³ əl-Buxari, 3983; Muslim, 6557.

- deməsinə inanırlar. Həmçinin iman gətirirlər ki, Uca Allah ağac altında beyət edən səhabələrdən (min dörd yüz nəfərdən artıq səhabə) razı qalmışdır, onlar da Allahdan razı qalmışlar. Peyğəmbər ﷺ səhabələrdən (on nəfər Cənnətlə müjdələnmiş səhabələr kimi) hansını Cənnətlə müjdələmişsə onlar da buna etiqad edirlər. Həmçinin onlar Əli İbn Əbu Talibin və başqalarının dedikləri və səhabələrin yekdilliklə qəbul etdikləri kimi; peyğəmbərdən sonra ümmətin ən xeyirlisinin Əbu Bəkr, sonra Ömər, üçüncü Osman, dördüncü isə Əli olduğuna etiqad edirlər... Eyni zamanda Sünnə əhli səhabələrə nifrət bəsləyib onları təhqir edən Rafizilərin yolundan uzaqdadırlar.”¹

Səhabələrin peyğəmbəri ﷺ sevmələrinə dair bəzi dəlillər.

¹ Məcmu əl-fətava, 3/152-153; Məvsuatud-difa ən rasulilləh, 4/299-302.

- Aişə رضي الله عنها demişdir: “Peyğəmbərin səhabələri bir yerə toplandıqda onların sayı otuz səkkiz idi. Bu vaxt Əbu Bəkr çölə çıxaraq dəvət aparmağa israr etdi. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Ey Əbu Bəkr, bizim sayımız azdır. Əbu Bəkr isə israr etməkdə davam etdi. Sonda peyğəmbər ﷺ buna razılıq verdi və səhabələr məscidin ətrafına yayıldılar və öz yaxınlarının yanına getdilər. Əbu Bəkr isə xütbə verdi. Həmin vaxt Rəsulullah ﷺ oturmuşdu. Beləcə Əbu Bəkr, Allaha və Onun rəsuluna çağıran ilk xütbəni vermiş oldu. Bu vaxt müşriklər Əbu Bəkrin və digər səhabələrin üzərinə cumaraq onları məscidin kənarında möhkəmcə döyməyə başladılar. Əbu Bəkr də həmin vaxt bərk döyülmüşdü. Fasiq Ütbə ibn Rabiə ona yaxınlaşaraq yamanmış sandalları ilə onun üzünə, təpiklə isə qarnına möhkəm zərbələr endirməyə başladı. Ta o vaxtadək ki, Əbu Bəkrin üzü ilə burnu görünməz hala düşdü.

Həmin vaxt Teym oğulları gələrək Əbu Bəkri müşriklərin əlindən alıb evinə apardılar. Sonra onlar məscidə qayıdaraq dedilər ki, vallahi ki, əgər Əbu Bəkrə bir şey olsa Ütbə ibn Rabiəni qanına qəltan edəcəyik. Onlar bunu deyib Əbu Bəkrin yanına döndülər. Orada Əbu Quhafə ilə birlikdə Əbu Bəkri ayılmağa səy göstərdilər. Nəhayət günortanın sonu Əbu Bəkr danışmağa başladı. Onun ilk sözü: Peyğəmbər necədir? - oldu. Onlar onu sakitləşdirdilər. Sonra qalxıb anası Ummu Xeyrə dedilər: Gör ona bir şey yedirdib içirdə bilərsənmi? Anası ona yaxınlaşmaq istədikdə Əbu Bəkr yenə dedi: Peyğəmbər necədir? Peyğəmbərə nə olub? O dedi: Vallahi ki, sənin dostundan bixəbərlik. Əbu Bəkr dedi: Get Ummu Cəmil bint Xəttabın yanına və ondan bir xəbər öyrən. O da çıxıb Ummu Cəmilin yanına gəlib dedi: Əbu Bəkr Muhəmməd ibn Abdullaha haqqında soruşur? O dedi: Nə Əbu Bəkrdən, nə də

Muhəmməd ibn Abdullahtan bir xəbərini yoxdur. İstəyirsən səninlə birlikdə oğlunun yanına gedim? O: Bəli - deyə cavab verdi. Ummu Cəmil gəlib Əbu Bəkri ağır vəziyyətdə yerə sərilməmiş halda gördükdə fəryad qopararaq dedi: Vallahi ki, sənin başına bunları gətirənlər küfr və üsyan əhlidir. Allahdan sənin intiqamını onlardan almasını diləyirəm. Əbu Bəkr yenə soruşdu: Peyğəmbər necədir? Ummu Cəmil dedi: Anan buradadır, qoy o desin. Əbu Bəkr dedi: Sənin onunla işin yoxdur. Ummu Cəmil dedi: Sağ və salamatdır. Əbu Bəkr yenə soruşdu: O, haradadır? Dedi: İbn əl-Ərəqamın evində. Əbu Bəkr dedi: Allaha and olsun ki, peyğəmbərin yanına getməyincə yemək-içməyə dilimi də vurmayaçağam. Onlar Əbu Bəkri sakitləşdirməyə başladılar. Sonra onun qollarına girərək peyğəmbərin yanına apardılar. Peyğəmbər ﷺ onu gördükdə üstünə atılaraq öpməyə başladı. Müsəlmanlar da onun üstünə atıldılar.

Peyğəmbər onun halına çox acıdı. Əbu Bəkr isə belə dedi: Atam-anam sənə fəda olsun, ey Allahın rəsulu, o fasiqin üzümə endirdiyi bu zərbələrdən savayı heç bir üzüntüm yoxdur. Bu anam Burra, bu da onun atasıdır. Şübhəsiz ki sən mübarək bir şəxssən. Alaha dua et, bəlkə Allah sənin sayəndə onu oddan xilas etdi. Peyğəmbər ﷺ onun üçün dua etdi, o da İslamı qəbul etdi.”¹

- Bir dəfə Ömər in ﷺ yanında Əbu Bəkr dən ﷺ söhbət düşərkən o, ağlamağa başlayır və deyir: Kaş ki, mənə bu vaxta qədər etdiyim bütün əməllər onun etdiyi bir əmələ, keçirdiyi bir gecəyə bərabər olaydı. Keçirdiyi gecəyə gəlincə peyğəmbərlə ﷺ birlikdə mağaraya sığındığı gecədir. Onlar mağaraya çatdıqda Əbu Bəkr belə demişdi: Vallahi ki, məndən qabaq içəri daxil olmağına imkan vermərəm. Qoy orada bir şey varsa birinci mənə xətər yetirsin. Bunu deyib o mağaraya daxil oldu və içərini təmizləməyə başladı.

¹ əl-Bidayə və n-nihayə əsəri, 3/29-30.

Birdən o, yan tərəfdə dəliklər gördü və libasını cırraraq həmin dəlikləri örtüdü. Yalnız iki dəlik qaldı ki, onların da üzərinə ayaqlarını qoydu. Sonra peyğəmbərə ﷺ : gəl – dedi. Peyğəmbər ﷺ içəri daxil oldu və başını Əbu Bəkrin qucağına qoyaraq yatdı. Birdən həmin dəliklərdən nə isə Əbu Bəkrin ayağını sancdı. O isə peyğəmbəri ﷺ narahət etməmək üçün yerindən tərpənmədi. Onun göz yaşları peyğəmbərin üzünə düşdükdə o, dedi: “Sənə nə olub, ey Əbu Bəkr?” Əbu Bəkr ﷺ dedi: Atam-anam sənə qurban, məni nə isə sancdı. Peyğəmbər ﷺ həmin yerə tüpürdü və onun ağrıları getdi.”¹

- Rəvayət olunur ki, Cabir ibn Abdullah ﷺ demişdir: Bir dəfə biz döyüşdə idik. (Hədəsin rəvayətindən olan Sufyan həmin döyüşün Bəni Mustaliq döyüşü olduğunu bildirmişdir.) Birdən mühacirlərdən biri ənsarlardan birini vurdu. Bundan sonra həmin mühacir: ey mühacirlər, ənsar isə: ey

¹ Mişkat əl-məsəbih əsəri, Əbu Bəkrin fəzilətləri fəslü 2/556.

ənsarlar – deyə çağırmağa başladı. Peyğəmbər ﷺ bunu eşidərək dedi: “Bu nə cahiliyyət çağırışlarıdır?!” Dedilər ki; Mühacirlərdən bir, bir nəfər ənsarı vurub. Rəsulullah ﷺ dedi: “Belə çağırışlar etməyin, bu çox iyrəncdir.” Abdullah ibn Ubey ibn Səlul xəbərdən hali olduqda dedi: Axır ki bunu etdilər, Allaha and olsun ki, Mədinəyə qayıtdıqda aramızda güclü olanlar zəif olanları çıxaracaq. Bunu eşidən Ömər رضي الله عنه dedi: Ey Allahın rəsulu, icazə ver bu münafiqin boynunu vurum. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Dəymə, sonra deyəcəklər ki, Muhəmməd öz səhabələrini öldürür.” Sonra Abdullah ibn Ubeyin oğlu Abdullah atasına belə dedi: Vallahi ki, Rəsulullahın güclü, sənin isə zəlil olacağını görəcəksən. Elə də oldu.¹

- Rəvayət edilir ki, Səhl ibn Səd رضي الله عنه Peyğəmbərin ﷺ Xeybər döyüşündə belə dediyini eşitmişdir: “Mən bu bayrağı elə bir

¹ Tirmizi, 3315; Şeyx Albani də bu hədisi səhih hesab etmişdir.

adama verəcəyəm ki, Allah onun əli ilə (müsəlmanlara) qələbə bəxş edəcək.” Əshabələrdən hər biri bayrağın ona veriləcəyinə ümid edərək qalxıb getdi. Səhəri gün (Peyğəmbərin ﷺ yanına) gəldikdə onlardan hər biri bayrağın ona veriləcəyinə ümid edirdi. Amma Peyğəmbər ﷺ: “Əli haradadır?” – deyə soruşdu. Ona dedilər ki, Əlinin gözləri ağrır. Onda Peyğəmbər ﷺ onun çağırılmasını əmr etdi. Peyğəmbər ﷺ Əlinin gözlərinə yüngülcə tüpürdü və onun gözləri sağaldı, elə bil heç ağrımır. Sonra Əli dedi: “(Xeybərliyə) bizim kimi (müsəlman) olanadək onlarla vuruşacağıq.” Peyğəmbər ﷺ buyurdu: “Onların yurduna gedib çatanadək tələsmə. Sonra onları İslama dəvət et və özlərinə vacib buyrulanı onlara bildir. Vallahi, əgər Allah sənə vasitənlə bir nəfəri doğru yola yönəltsə, bu sənə üçün qırmızı dəvələrdən daha xeyirli olar.”¹

¹ Buxari, 4210; Muslim, 6376.

- Rəvayət olunur ki, bir dəfə peyğəmbər ﷺ Əliyə ﷺ demişdir: “Mənim yerimə uzan, bu yaşıl bürüncəyimi üstünə örtərək yat. Sənə onlar tərəfindən heç bir xətər gəlməyəcək.”¹ İbn Həcər demişdir: “Musa ibn Uqbə İbn Şihabdan rəvayət etmişdir ki; Əli ﷺ də peyğəmbərin ﷺ yerində yatdı. Qureyşlilər kimin hücum edib peyğəmbəri qətlə yetirməsi barədə mübahisə etdilər. Sonra onlar içəriyə daxil olduqda Əlini gördülər. Ondan peyğəmbəri soruşduqda o, dedi: Mənim xəbərim yoxdur. Onlar bildilər ki, peyğəmbər qaçıb.”² İbn Abbas ﷺ demişdir: “Əli həmin gecə, peyğəmbərin libasını geyinərək onun yerində yatarkən canını fəda etmişdi.³ Yalnız Allahın razılığını və axirət yurdunu əldə etmək naminə iş görən Əli kimi mücahid səhabələr barəsində Uca Allah buyurur: **“İnsanların eləsi də var**

¹ İbn Hişamın Sirası, 2/91: Fəthul bari, 7/236.

² Fəthul bari, 7/237.

³ Fədail əs-sahəbə, 1168, isnadı həsəndir.

ki, Allahın razılığını qazanmaq üçün canını da verər. Allah Öz qullarına qarşı Şəfqətlidir.”^{1 2}

- Bəni Zuhra qəbiləsinin tərəfdaşlarından olan Yaqub ibn Ütbə ibn əl-Muğira ibn əl-Əxnəs ibn Şəriqdən rəvayət olunur ki; Əbu Cəhl Səfa dağında peyğəmbərə ﷺ qarşı çıxaraq ona əziyyət verməyə başladı. O zaman Həmzə ﷺ ovla məşğul olurdu. Elə həmin vaxt da ovda idi. Evinə qayıtdıqda xanımı ona olanları danışdı. O, Əbu Cəhlin peyğəmbərə verdiyi əziyyətlərin şahidi olmuşdu. O dedi: Ey Əbu Umarə, kaş ki Əbu Cəhlin sənin qardaşın oğluna nələr etdiyini görəydin. Bunu eşidən Həmzə qəzəblənir. Sanki heç evinə girməmiş kimi yayı boynundan asılı halda Məscidə daxil olub gördü ki, Əbu Cəhl qureyşlilərlə oturub. Həmzə bir söz demədən yaxınlaşıb yayı ilə onun başını qaldırıb ona bir zərbə endirdi.

¹ əl-Bəqərə, 207-ci ayə.

² Möminlərin əmiri Əli ibn Əbu Talibin həyatı, 37-ci səh.

Qureyşlilərdən biri qalxıb Həmzəni sakitləşdirməyə başladı. Bu zaman Həmzə dedi: “ Mənim dinim, Muhəmmədin dinidir, mən şahidlik edirəm ki, o, Allahın rəsuludur. Allaha and olsun ki, bu yolumdan dönəm deyiləm, bacarırsınızsa bunun qarşısını alın. Beləcə Həmzə ﷺ İslamı qəbul etdikdən sonra peyğəmbərin ﷺ və müsəlmanların mövqeyi gücləndi. Kafirlər də qorxmağa başladılar və anladılar ki, o, peyğəmbəri qoruyacaq.¹

- Cabirdən ﷺ rəvayət olunur ki; “Uhud döyüşü zamanı insanlar qaçmağa baladıqda peyğəmbər ﷺ bir kənardə on iki ənsarla birlikdə idi. Talhə ibn Ubeydullah da onların arasında idi. Müşriklər onlara yaxınlaşdıqda peyğəmbər ﷺ geri çevrilərək dedi: “Bunlara qarşı kim müqavimət göstərər?” Talhə dedi: Mən. Peyğəmbər dedi: “Başqa kim?” Ənsarlardan başqa birisi də dedi: Mən.

¹ Heysəminin əl-Məcmə əsəri, 9/223; Təbərani bu hədisi mursəl olaraq rəvayət etmişdir, hədisin raviləri etibarlı şəxslərdir.

Peyğəmbər ﷺ dedi: “Sən.” Həmin ənsar ölənədək vuruşdu. Peyğəmbər ﷺ eyni sualı tərar etdi və hər dəfə ənsarlardan biri çıxaraq ölənədək vuruşurdu. Sonda Peyğəmbər ﷺ və Talhə ibn Ubeydullah qaldı. Peyğəmbər yenə soruşdu: “Bunlara qarşı kim müqavimət göstərər?” Talhə yenə: Mən – deyə cavab verdi. Talhə də özündən əvvəlki on bir nəfər kimi çıxaraq döyüldü. Onun qolları yaralandıqda və barmaqları kəsildikdə “Həs” dedi. Rəsulullah dedi: “Əgər “Bismilləh” desəydin, mələklər səni uçurar, insanlar da sənə baxardılar. Sonra Allahın izni ilə müşriklər geri çəkildilər.”¹

- Urvadan ﷺ rəvayət olunur ki; Zübeyr ﷺ İslamı qəbul etdikdə onun səkkiz yaşı var idi. Bir dəfə xəbər yayılır ki, peyğəmbərə Məkkənin yüksək bir yerində əziyyət verilib. Bunu eşidən on iki yaşlı Zübeyr əlinə qılınc alaraq çölə çıxır. Onu görən hər kəs

¹ Nəsai, 3149; Beyhəqinin Dəlail ən-nubuuvva əsəri, 3/236-237, Əbu Nueymin “əl-Marifə” əsəri

təaccüblənərək: Əlində qılinc tutmuş uşağa baxın – deyir. O peyğəmbərin yanına gəldikdə peyğəmbər ﷺ ondan soruşur: “Nə olub ey Zubeyr?” O da cavabında deyir ki; Gəlmişəm sənə əziyyət verəni qılincımla vurum. Başqa bir rəvayətdə peyğəmbər ﷺ soruşur: “Sənə nə olub ey Zübeyr?” O da deyir ki; eşitmişəm sənə əziyyət veriblər. Peyğəmbər ﷺ də bunu eşitdikdə ona və onun qılincına dua edir.¹

- Rəvayət edilir ki, Səhl رضي الله عنه demişdir: “(Bir dəfə) bir qadın Peyğəmbərə ﷺ haşiyələnmiş parçadan (tikilmiş) bir bürdə gətirdi.”

(Səhl hədisə qulaq asan tabiinlərdən soruşdu:) “Heç bilirsiniz bürdə nədir?” Onlar: “Bürüncəkdir”- deyə cavab verdilər. Səhl: “Bəli”- dedi.

(Bürüncəyi gətirən qadın) dedi: “Mən onu öz əllərimlə toxumuşam və gətirmişəm ki, onu sənə geyindirim.” Peyğəmbər ﷺ ehtiyac üzündən bürüncəyi götürdü, sonra da onu geyib bizim yanımıza gəldi. Filankəs onu

¹ Fədail əs-Sahəbə, 1266.

tərifləyib dedi: “Nə gözəl bürüncəkdir, onu mənə bağışla!” Camaat dedi: “Yaxşı iş görmədin. Axı Peyğəmbər ﷺ onu ehtiyac üzündən geyinmişdi. Sən bilə-bilə ki, o (heç kəsi) rədd etmir, bunu ondan istədin.” O dedi: “Vallahi ki, mən bunu ondan geyinmək üçün istəmədim. Mən bu bürüncəyi ondan ona görə istədim ki, o, mənim kəfənim olsun.”

Səhl dedi: “(Axırda) o bürüncək onun kəfəni oldu.”¹

- əl-Muhib ət-Təbəri demişdir: Hədəsdəki filankəs Abdur Rahman ibn Aufdur.² İbn Həcər əl-Əsqalani demişdir: “əl-Muhib ət-Təbəri özünün əl-Əhkam əsərində həmin şəxsin Abdur Rahman ibn Auf olduğunu bildirmişdir. O bu sözündə Təbəraniyə isnad etdiyini bildirmişdir . Lakin mən Təbəraninin Mocəmul kəbir əsərində Səhlə Abdurrahmənin müsənədlərində bu barədə heç bir şey tapmadım. Şeyximiz ibn əl-

¹ Buxari, 1277.

² Umdətul Qari, 12/256.

Mülqin də “Umdə” əsərinin şərhində əl-Muhibdən bunu nəql etmişdir. Şeyximiz Hafiz Əbul Həsən əl-Heytəmi də bu rəvayətin əl-Muhibdən gəldiyini bildirmişdir...”¹

- Rəvayət edilir ki, Aişə رضي الله عنها demişdir: “(Bir dəfə) Peyğəmbər صلى الله عليه وسلم (səfərdə ikən) səhərə qədər yatmadı. Sonra Mədinəyə gəlib çatdıqda dedi: “Nə olaydı, əshabələrimdən əməlisaleh bir adam bu gecə məni mühafizə edəydi.” Bunu deyən kimi biz silah səsi eşitdik. Peyğəmbər صلى الله عليه وسلم: “Kimdir bu?” – deyə soruşdu. (Gələn adam) dedi: “Mənəm – Səd ibn Əbu Vəqqas! Gəlmişəm səni mühafizə edir.” (Bundan sonra) Peyğəmbər صلى الله عليه وسلم yatdı.” Əbu Osman رضي الله عنه demişdir: “Peyğəmbərin صلى الله عليه وسلم döyüşdüyü həmin günlərdə onunla bərabər Talhə ilə Səddən savayı heç kəs qalmamışdı.”²

¹ Fəthul bari, 4/318.

² Buxari, 3722-3723.

- Ənəsdən ﷺ rəvayət olunur ki, Uhud günü Əbu Talhə peyğəmbərin ﷺ yanında ox atır, peyğəmbər ﷺ də onun arxasında qorunurdu. O mahir oxçu idi və hər dəfə ox atanda peyğəmbər ﷺ başını qaldırıb onun oxunun hara dəydiyinə baxırdı. Əbu Talhə isə sinəsi ilə onu qarşısını kəsərək deyirdi: atam-anam sənə qurbaney Allahın rəsulu, qoy sənə ox dəyməsin, bədənim sənin bədənini qorusun. Bu minvalla o peyğəmbərin ﷺ yanında duraraq deyirdi: Mən dözümlüyəm, ey Allahın rəsulu, mənə istədiyini qədər göstərişlər ver.”¹

- Müaz ibn Cəbəldən ﷺ rəvayət olunur ki, bir gün peyğəmbər ﷺ onun əlindən tutaraq dedi: “Ey Müaz, Allaha nad olsun ki, mən səni sevirəm.” Müaz dedi: Atam-anam sənə qurban ey Allahın rəsulu, vallahi ki, mən də səni sevirəm. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Ey Müaz, tövsiyəm budur ki, hər namazdan sonra bu sözləri deməyi əsla tərک etməyəsən: Allahım

¹ Əhməd, 3/286. Şeyx əl-Arnaut demişdir: İsnadı səhihdir.

Səni zikr etməkdə, Sənə şükür etməkdə və Sənə gözəl bir tərzdə ibadət etməkdə mənə yardım et." Müaz da öz növbəsində həmin tövsiyəni əs-Sanəbihiyə etmiş, əs-Sanəbihi Əbu Abdur-Rahmana, Əbu Abdur-Rahman isə Uqbə ibn Muslimə etmişdi.¹

- Peyğəmbərin ﷺ sevimlisi olan Zeyd ibn Harisə ﷺ də İslamı ilk qəbul edənlərdən idi. O, Xədiscənin köləsi idi. Xədicə isə onu peyğəmbərə hədiyyə etmişdi. Peyğəmbər ﷺ Xədicə ilə ailə həyatı qurduqdan sonra bir dəfə Zeydin atası ilə əmisi onu almaq üçün gəlmişdilər. Onlar peyğəmbərin ﷺ harada olduğunu soruşduqda onlara peyğəmbərin ﷺ məsciddə olduğunu xəbər verdilər. Onlar peyğəmbərin ﷺ yanına gələrək dedilər: ey Abdullahın oğlu, ey ibn Əbdül-Muttalibin oğlu, ey Haşimin oğlu, ey qövmünün ağasının oğlu, sizlər toxunulmaz məkanın əhalisisiniz və Allahın evinin yanında olanlarsınız. Siz insanlara yardım edir,

¹ Səhih tərgib və tərhib əsəri, 1596.

əsiləri yedirdirsiniz. Biz öz oğlumuzu sizin yanınıza gətirmişik. Xahişimiz budur ki, onu bizə fəda edəsən. Biz də sənə bu fədakarlığını yüksək tutarıq. Peyğəmbər ﷺ soruşdu: “Kimdir o?” Dedilər: Zeyd ibn Harisə. Rəsulullah ﷺ dedi: “Başqa bir təklifə razı olarsınızmı?” Soruşdular; Nə təklifdir o? Dedi: “Qoyun özü seçim etsin, əgər sizi seçmiş olsa o sizin olsun. Yox əgər mənə seçsə, vallahi ki, mənə seçən birisinin bu ixtiyarına əsla qarşı çıxmaram. Onlar dedilər: Sənə bu təklifin çox təqdirəlayiqdir. Onlar Zeydi çağırdılar və peyğəmbər ﷺ ondan soruşdu: “Bunların kim olduğunu bilirsənmi?” Zeyd: Bəli – deyə cavab verdi. Yenə soruşdu: “ onlar kimdir?” Zeyd dedi: Bu mənim atamdır, bu isə əmim. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Mənə də ki, sən yaxşı tanıyırsan, indi mənimlə onların arasında seçim et.” Zeyd dedi: Səndən savayı heç kimi seçməyəm, sən mənə həm ata, həm də ana kimsən. Onlar dedilər: Vay sənə halına, ey

Zeyd, köləliyi azadlıqdan, atandan, əmindən və yaxınlarından üstünmü tutursan? Zeyd dedi: Bəli. Mən bu insandan elə bir münasibət görmüşəm ki, ondan savayı heç kimi əsla seçmərəm. Bunu gördükdə peyğəmbər ﷺ Zeydi çilə çıxararaq dedi: “Ey məclis iştirakçıları, şahid olun ki, Zeyd mənim oğlum və varisimdir.” Atası və əmisi bunu eşitdikdə xoşlanaraq getdilər. Həmin vaxtdan etibarən onu Zeyd ibn Muhəmməd – deyə çağırmağa başladılar. İslam dini gəldikdən sonra isə Uca Allah aşağıdakı ayəni nazil etdi: **“(Oğulluğa götürdüyünüz uşaqları) öz atalarının adları ilə çağırın.”**^{1 2}

- Əbu Əyyub əl-Ənsaridən ﷺ rəvayət olunur ki, peyğəmbər ﷺ onun evində qalası olur. Peyğəmbər ﷺ aşağı mərtəbədə, Əbu Əyyub isə yuxarı mərtəbədə qalır. Gecənin bir aləmində Əbu Əyub fikirləşir ki, biz peyğəmbərin üstündə necə gəzə bilərik?

¹ əl-Əhzab, 5.

² Tabəqat əl-kubra, 3/42; Zədul məəd, 3/18.

Onlar çəkilib bir kənarda gecələyirlər. Sonra o bunu peyğəmbərə dedikdə o deyir: “Aşağı mərtəbə daha rahatdır.” Əbu Əyyub isə cavabında deyir: altında sən var ikən döşəməyə ayaq basmaram. Beləliklə peyğəmbər yuxarı mərtəbəyə çıxası olur. Əbu Əyyub isə a.ağıda onun üçün yemək hazırlayır. Qabı peyğəmbərin yanından gətirdikdə o peyğəmbərin qabın hansı hissəsini tutduğunu soruşar, sonra da barmaqlarını həmin yerə qoyardı...”¹

- İbn Şümasə əl-Məhri رضي الله عنه demişdir: “Amr ibn əl-As ölüm ayağında ikən biz ona baş çəkdik. O, bir xeyli ağladıqdan sonra üzünü divara tərəf çevirdi. Onda oğlu Abdullah dedi: “Atacan! Peyğəmbər ﷺ səni filan şeylə müjdələməyibmi?! Peyğəmbər ﷺ səni filan şeylə müjdələməyibmi?!” Amr üzünü (bizə) tərəf çevirib dedi: “Mənim tədarük

¹ Muslim, 5479.

gördüyüm ən əfzəl şey Allahdan başqa məbud olmadığına və Muhəmmədin Onun elçisi olduğuna şəhadət gətirməyimdir. Mən artıq üç mərhələdən keçmişəm. Vaxt var idi Allahın elçisinə ﷺ mənim qədər nifrət edən bir kimsə yox idi. Həmçinin onu yaxalayıb öldürməyim qədər məni sevindirəcək bir şey də yox idi. Əgər bu halda ölsəydim, Cəhənnəm əhlindən olardım.

Allah İslamı qəlbimə yerləşdirdiyi zaman mən Peyğəmbərin ﷺ yanına gəlib dedim: “Uzat sağ əlini, sənə beyət edirəm!” O, sağ əlini (məna tərəf) uzatdı, lakin mən əlimi geri çəkdim. Peyğəmbər ﷺ: “Sənə nə olub, ey Amr?” – deyə soruşdu. Dedim: “Şərt kəsmək istəyirəm”. Soruşdu: “Nə şərtidir elə?” Dedim: “Bağışlanmağımı (istəyirəm)”. O buyurdu: “Məgər bilmirsən ki, İslam özün-

dən əvvəlki günahları yox edir?!¹ (Bilmirsən) ki, hicrət özündən əvvəlki günahları yox edir?! Bilmirsən ki, həcc ziyarəti özündən əvvəlki günahları yox edir?!" Bundan sonra mənim üçün Peyğəmbərdən ﷺ daha əziz və gözümdə ondan daha hörmətli bir kimsə qalmamışdı. Peyğəmbərə ﷺ bəslədiyim hörmətdən yana, ona baxmaqla gözlərimi doyura bilmirdim. Əgər məndən onu vəsf etmək tələb olunsaydı, mən onu vəsf edə bilməzdim. Çünki mən ona baxmaqla gözlərimi doyura bilmirdim. Əgər bu halda ölsəydim, Cənnət əhlindən olacağıma (qətiyyətlə) ümid edərdim.

Bundan sonra biz elə işlər gördük ki, mən bunlara görə aqibətimin necə olacağını bilmirəm.

¹ Uca Allah buyurur: "Kafir olanlara de ki, əgər *küfrə* son qoysalar, olub-keçənlər onlara bağışlanar. Yox, əgər *küfrə* qayıtsalar, əvvəlkilərin başına gələn aqibəti gözləsinlər" ("əl-Ənfal" surəsi, 38).

Mən öldükdən sonra (heç kəs) vay-şivən salıb ağlamasın, habelə cənazəmi odla müşayiət etməsin. Məni dəfn etdikdən sonra üzərimə torpaq səpin. Daha sonra qəbrimin yan-yörəsində bir dəvənin kəsilib, ətinin paylanılacağı vaxt qədər dayanın ki, sizin sayənizdə öz yerimə isinişim və Rəbbimin elçilərini necə qarşılayacağıma bir çarə qılım”.¹

- Əbu Qatədədən رضي الله عنه rəvayət olunur ki; bir dəfə peyğəmbər صلى الله عليه وسلم bizə xütbə verərək dedi: “Siz bu axşamı və bu gecəni keçirərək sabah inşallah su olan yerə çatacaqsınız.” İnsanlar da bir - birinə baxmadan dağılıdılar. Əbu Qatədə dedi: Peyğəmbər صلى الله عليه وسلم gecə düşənədək getdi, mən də onun yanında idim. Peyğəmbər yorularaq miniyinin üstündə əyildi. Mən də gəlib onu oyatmadan düzəltdim ki, miniyinin üzərində düz

¹ Muslim, 336.

otursun. Gecənin bir aləmində getdikdən sonra peyğəmbər ﷺ yenə miniyinin üzərində əyildi. Mən də yenə gəlib onu oyatmadan düzəltdim ki, miniyinin üzərində düz otursun. Səhərə yaxın o yenə əyildi, lakin bu dəfə öncəki iki dəfədən daha çox əyildi və az qaldı ki yığıla. Mən yenə gəlib onu düzəltdim və o başını qaldıraraq soruşdu? “Bu kimdir?” Dedim: Əbu Qatədə. O yenə soruşdu: “Nə vaxtdan bəri mənimlə gedirsən?” Dedim: Gecə düşəndən bəri. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Peyğəmbəri qoruduğun kimi Allah də səni qorusun.”¹

- Zuhri Uməra ibn Xüzeymədən رَوَى عَنْهُ rəvayət etmişdir ki, onun səhabə olan əmisi ona nəql etmişdir ki, bir dəfə peyğəmbər ﷺ bir bədəvidən at alır. Onlar atın pulunu almaq üçün yola düşdülər. Peyğəmbər ﷺ sürətlə gedir, bədəvi isə onda geri qalırdı. Bir neçə nəfər bədəviyə çataraq onunla atı almaq barəsində danışmağa başladılar. Onlar

¹ Muslim, 1594.

həmin atın peyğəmbərə satıldığından bixəbər idilər. İş o yerə çatdı ki, onlar həmin atın müqabilində bədəviyə peyğəmbərin aldığından daha çox pul təklif etdilər. Bu zaman bədəvi arxadan peyğəmbəri ﷺ səsləyərək dedi: Atı alırsan al, almırsansa mən onu başqasına satıram. Peyğəmbər bədəvinin səsini eşitdikdə dedi: “Məgər mən onu artıq səndən almamışam?” Bədəvi dedi: Vallahi ki yox, mən onu sənə satmamışam. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Mən onu səndən almışam axı.” Beləcə insanlar peyğəmbərlə bədəvinin bir-birinə etikləri etiraza qulaq asdılar. Birdən bədəvi dedi: şahid gətir ki, mən bunu sənə satmışam. Bu zaman insanlar bədəviyə dedilər ki; Vay sənənin halına, bu peyğəmbərdir, yalnız haqqı söyləyir. Həmin vaxt Xuzeymə gəlib peyğəmbərlə bədəvinin mübahisəsinə qulaq asırdı. Bədəvi: şahid gətir ki, mən bunu sənə satmışam – dedikdə Xuzeymə ibn Sabit dedi: Mə şahidlik edirəm ki, sən atı ondan almısan. Peyğəmbər ﷺ

üzünü ona tərəf çevirərək dedi: “Nə ilə şahidlik edirsiniz?” Dedi: Səni təsdiq etməklə ey Allahın rəsulu. Bundan sonra peyğəmbər Xüzeymənin şahidliyinin iki nəfərin şahidliyinə bərabər olduğunu bildirdi.¹

- Musənnə ibn Səid رضي الله عنه demişdir: Mə Ənəsin belə dediyini eşitmişəm: “Elə gecə yoxdur ki, mən öz sevimlimi (peyğəmbəri) görməyim.” O bunu deyərək ağlayırdı.

Subhanallah, necə də qəribədir. Bizlər heç olmasa bircə dəfə peyğəmbəri yuxumuxda görmək istəyirik. Ənəs isə onu hər gün görürdü.

- Musəvvər ibn Məxramə və Mərvandan rəvayət olunan hədisdə deyilir: “... Urva öz camaatının yanına gəlib dedi: Ay camaat, mən bir çox padşahların, o cümlədən Qeysərin, Xosrovun və Nəcəşinin yanına getmişəm. Ancaq Allaha and olsun ki,

¹ Əhməd, 5/215; Əbu Davud 3607, Şüeyb əl-Arnaut demişdir: Hədisin isnadı səhihdir və raviləri Umaradan savayı Buxari və Muslimin raviləridir. Yalnız Umara sünən əsərlərinin ravilərindəndir və etibarlı şəxsdir.

səhabələrinin Muhəmmədə göstərdiyi hörməti heç yerdə görməmişəm. Vallahi ki, o tüpürdükdə səhabələri onu əli ilə tutaraq üzünə və dərisinə sürtdi. Onlara göstəriş verdikdə dərhal onu yerinə yetirməyə tələsərdilər. O, dəstəmaz aldıqda onlar peyğəmbərin istifadə etdiyi su üçün az qala bir-biri ilə dava edərdilər. O, danışdıqda onlar əsla səslərini qaldırmaz, ona hörmət əlaməti olaraq gözlərinin içinə dik baxmazdılar. Şübhəsiz ki, o sizlərə doğru yol göstərib...”¹

- Abdullah ibn Muğaffəldən رضي الله عنه rəvayət olunur ki, Bir nəfər peyğəmbərin صلى الله عليه وسلم yanına gəlib dedi: Ey Allahın rəsulu, vallahi ki, mən səni sevirəm. Peyğəmbər صلى الله عليه وسلم dedi: “Şübhəsiz ki, bəlalər məni sevənlərə sel kimi sürətli gələr.”²

¹ Buxari, 2731-2732.

² Məvarid əz-Zamən, 2505; Şeyx Albani bu hədisi Səhih hədislər silsiləsi əsərində həsən adlandırmışdır, 1586.

Ənəsdən ﷺ gələn rəvayətdə isə deyilir: Bir nəfər peyğəmbərin ﷺ yanına gəlib dedi: mən səni sevirəm. Rəsulullah ﷺ da cavabında ona belə dedi: “Yoxsulluğa hazır ol.”¹

- Abdur-Rahman ibn Əbi Qurad ﷺ rəvayət edir ki, bir dəfə peyğəmbər ﷺ dəstəmaz aldı və səhabələr onun dəstəmaz suyunu bədənlərinə sürtməyə başladılar. Peyğəmbər ondan soruşdu: “Sizi bunu etməyə vadar edən nədir?” Dedilər: Allah və rəsulunun sevgisi. Peyğəmbər ﷺ dedi: “Allah və rəsulunu sevmək və ya Allah və rəsulunun onu sevməsini istəyən kəs, danışanda doğru danışsın, əmanət verildikdə ona xəyanət etməsin və qonşuları ilə yaxşı davransın.”²

- Umeyr ibn İshaq rəvayət edir ki, bir dəfə mən Əlinin ﷺ oğlu Həsənlə yol gedərkən Əbu Hureyraya ﷺ rast gəldik. Əbu Hureyra Həsənə yaxınlaşıb dedi: “Köynəyini aç

¹ Bəzzarın “əl-Müsnəd” əsəri, 4/229-3595; Şeyx Albani bu hədisi Səhih hədislər silsiləsi əsərində səhih adlandırmışdır, 2827.

² Mişkat əl-məsabih, 4990.

Peyğəmbərin ﷺ öpdüyü yerdən öpüm".
Həsən köynəyini açdıqda Əbu Hureyra
onun göbəyindən öpdü.

Son

Əziz qardaşlar, bu kitabda
Peyğəmbəri ﷺ sevməyin mahiyyətini
açıqlamağa çalışdıq. Allahdan diləyimiz
budur ki, kitab bizim Peyğəmbərə qarşı
bəslədiyimiz məhəbbəti daha da artırsın,
bunun da sayəsində bizi dünyanın
müsibətlərindən qorusun, həm dünya, həm
də axirətdə bunun faydalarını bizə nəşib
etsin.